

Christophoros

XXXII. évfolyam, 2. szám

Ingyenes kiadvány

2025. húsvét – Ostern 2025

Első zsenge

„Mivel ember által van a halál, ember által van a halottak feltámadása is. Mert ahogyan Ádámokban mindnyájan meghalnak, úgy Krisztusban is mindnyájan életre kelnek. Mindenki a maga rendje szerint: első zsengeként támadt fel Krisztus, azután az ő eljövetelekor következnek azok, akik a Krisztuséi.” (1Kor 15,21–23)

Ritkán használjuk a „zsenge” szót. Talán úgy értjük, hogy gyenge. Pedig tévedés, ez a szó eredetileg egészen mást jelent. A zsenge a növénynek az a része, ami elsőként hajt ki. Gondolhatunk a földbe vetett magra, amiből kibújik a csíra. Ennek egy része lefelé indul el, ebből lesz a gyökér, a másik része pedig fölfelé, ebből nő ki a szár, a levél, a virág és a termés. Utat tör a földön át a növénynek, az életnek. Ez a csíra nem a leggyengébb része a növénynek, hanem abban az értelemben éppen a legerősebb, hogy a járhatlont teszi járhatóvá.

Pál apostol úgy tanúskodik a feltámadt Jézus Krisztusról, hogy ő az első zsenge. Azaz utat tört a ha-

lálon, síron át azok számára, akik hozzá tartoznak. Nekünk áthatolhatatlan akadályt jelent a halál, de Jézus feltámadása miatt számunkra is vezet tovább út. „Jézus él, én is vele! Hol van, halál, nagy hatalmad? Jézus él, sír éjjele csak új reggelig takarhat. Ott leszek, hol Uram van: Ez az én bizodalمام.” – ahogyan az egyik húsvéti énekünkben énekeljük, ami gyakran temetéseken is felhangzik.

Sokszor általánosságban mondják ki húsvét üzenetét: az élet legyőzi a halált. Viszont ez a megfogalmazás elfedi azt a tényt, hogy ez nem magától történik, ez nem szükségszerű. Az élet győzelme magától lehetetlen lenne. Húsvét nem egyszerűen tavaszünnepe. Nem csupán a környezet megújulására mutat rá. Olyan tavasz ünnepe, ami nem része a természet körforgásának, hanem Isten páratlan tette.

A feltámadt Jézus a mi zsengénk, mert hozzá tarthatunk. Néha, ha egy sportoló komoly sikert ér el, akkor egy egész ország ünnepel. Pedig ők nem tettek semmit. Velük nem történt semmi. Csak annyi számít: közülük való volt, aki győzött. Ezért úgy érzik, kicsit ők is győztek. Ez fokozottan igaz ránk és Krisztus húsvéti feltámadására. Jézusban Isten közülünk valóvá lett. És úgy aratott világra szóló győzelmet. Krisztus győzelme nem valami elvont filozófiai tétel. Nem valami, az emberiségtől teljesen független, mitikus történet. Jézus azonosult velünk, ezért feltámadása nekünk nyitott utat.

Dr. Tóth Károly

Lélek-zet

Húsvét: új lehetőség, új fény, új feladat

„Erre Péter beszélni kezdett, és ezt mondta: Most értem meg igazán, hogy Isten nem személyválogató, hanem minden nép között kedves előtte, aki féli őt, és igazságot cselekszik. Ezt az ígét küldte Izráel fiainak, amikor békességet hirdetett Jézus Krisztus által. Ő a mindenség Ura! Ti tudjátok, mi történt, Galileától kezdve egész Júdeában, az után a keresztség után, amelyet János hirdetett: a názareti Jézust felkente az Isten Szentlélekkel és hatalommal, és ő szertejárt, jót tett, és meggyógyított mindenkit, aki az ördög igájában vergődött, mert az Isten volt vele. Mi pedig tanúi vagyunk mindannak, amit ő tett a zsidók tartományában és Jeruzsálemben. Őt azonban fára feszítve megölték, de Isten harmadnapon feltámasztotta őt, és megadta neki, hogy megjelenjék, de nem az egész népnek, hanem csak azoknak a tanúknak, akiket Isten előre kiválasztott: minékünk, akik együtt ettünk és ittunk vele, miután feltámadt a halálból.” (ApCsel 10,34–41)

Péter prédikál a pogány Kornéliusznak. Igehirdetése nyomán Kornéliusz előtt kinyílik a húsvéti esemény nagy titka.

Goethe Faustjának első részében van egy jelenet. Faust a nagy tudós, aki mindent tud, amit ember tudhat és mégis korlátoltságának érzetében, elkeseredettségében öngyilkosságra készül. Már készíti a méregpoharat, ajkához emeli a serleget, amikor távolról húsvéti örömeinek üti meg a fülét: Krisztus föltámadt, örvendezz halandó! Faust visszatér az életbe. A föltámadás fényében máshogyan látja az életet. Nincs oka a keserűségre, hiszen máshogyan lát mindent. Húsvétnek az ereje elég egy új élet kezdéséhez. Húsvét fényében új lehetőségek nyílnak.

Nem a bűn, a halál, az átok az úr többé, hanem a föltámadott Krisztus, aki örömhírének hirdetésével bízza meg a tanítványait.

1. Húsvét új lehetőség. Az első keresztyének nagy kérdése ez volt: vajon pogányoknak is szól-e az evangélium, vagy csak a zsidóknak.

Nem tudják megoldani. Holtpontra jutnak. De Isten elhengeríti ezt a súlyos követ is, megoldja a kérdést, ad lehetőséget, tár kaput. Pétert a pogány Kornéliuszhoz küldi. A szigorú zsidó Péter hirdeti: bi-

zonnyal látom, hogy nem személyválogató az Isten, minden nemzet kedves előtte. Mindenek ura Jézus. Péter hirdeti a föltámadott Krisztust. Megnyílik a pogányok felé a lehetőség, terjed a keresztyénség. Péter csodálkozik, hogy ugyanaz az Isten, aki a sír szájáról a követ elhengerítette, íme megoldotta ezt a nehéz kérdést is. Neki vannak lehetőségei ott is, ahol már ember nem lát ilyet, útjai, ahol mi már csak határt, sorompót, kerítést látunk. Ma is és mindig ugyanaz az Isten. Ez a húsvét. Nem halt meg az Isten. Él az Úr Jézus: föltámadott! Az emberek megölték a Názáretit, de föltámasztotta Őt az Isten. Él Jézus és Lelkével munkálkodik. A te egyéni életedben is: az emmausi tanítványok felé hangzott jézusi kérdés szól: miért vagytok szomorú ábrázattal? Él az Úr! Így élhatsz, így küzdhetsz bajokban és kísértésekben egyaránt. Van lehetőséged győzni, keresztyén módra élni.

2. Húsvét új fény. Mint ahogy valaha a római házakat felülről világították, úgy kerül felső világításba minden húsvét után a keresztyénségben. Az emmausi tanítványok is kezdik érteni az írásokat, az eseményeket. Oszlik a köd. Péter is máshogyan lát, mindent új fényben. Jézus egész életét is így tekinti. Hogy nagy tanító volt, hogy gyógyított betegeket, azt látta mindenki, de most már érti, a megfeszítést is, mert húsvét felől nézi. Így lesz helye mindennek.

Húsvét fényében az Írás előtted is másként nyílik fel, az egész életed másként látszik. Valaki vezet. A keresztyén embernek szabad az egész világot Isten húsvéti fényében nézni.

3. Húsvét új feladat. Pétert isteni követ küldi, s Péter megy bizonyosságot tenni. Nehéz, hosszú az út, bizonytalannak látszik az eredmény, mégsem reménytelen a feladat. Hirdetni kell a föltámadottat. Minden népnek adatott az ígélet, így hát senki sem reménytelen eset, mindenki meghallhatja a húsvéti örömhírt.

Húsvét részben a nagy eseményt állítja elénk,

részben arra figyelmeztet, hogy mit jelenthet ez a gyakorlatban, életünkben. Húsvétnek van ereje, következménye, parancsa, Húsvét új lehetőséget, új fényt,

új feladatot jelent. Ne csak csodálkozz rajta, hanem élj belőle, élj vele!

id. dr. Hafenscher Károly

„Ha Krisztus fel nem támadott”

„Ha pedig Krisztusról azt hirdetjük, hogy feltámadt a halottak közül, hogyan mondhatják közületek némelyek, hogy nem támadnak fel a halottak? Hiszen ha nem támadnak fel a halottak, akkor Krisztus sem támadt fel. Ha pedig Krisztus nem támadt fel, akkor hiábavaló a mi igehirdetésünk, de hiábavaló a ti hitetek is. Sőt Isten hamis tanúinak is bizonyulunk, mert akkor Istennel szemben arról tanúskodtunk, hogy feltámasztotta Krisztust, akit azonban nem támasztott fel, ha csakugyan nem támadnak fel a halottak. Mert ha a halottak nem támadnak fel, Krisztus sem támadt fel. Ha pedig Krisztus nem támadt fel, semmit sem ér a ti hitetek, még bűneitekben vagytok. Sőt akkor azok is elvesztek, akik Krisztusban hunytak el. Ha csak ebben az életben reménykedünk Krisztusban, minden embernél nyomorultabbak vagyunk. Ámde Krisztus feltámadt a halottak közül, mint az elhunytak zsenyéje.” (1Kor 15,12–20)

Ha valamit világosan akarunk látni és érteni, ellentétét is látnunk és értenünk kell. Az „igen” lehetőségét akkor érezzük igazán, ha tisztában vagyunk a „nem” következményeivel. A kenyér értékét az ismeri, aki megtapasztalta már a kenyértelenséget. Az otthont az értékeli, aki végigszenvedte az otthontalanság keserveit. A sötét akkor sötét igazán, mikor már fényben járunk. A szenny akkor döbönt meg, mikor már tiszták vagyunk. A könny annak keserű, aki megízlelte már a boldogtalanságot is, s a boldogság édes ízét az érzi, aki járt a szenvedés mélységeiben is.

Ebben a húsvéti igében Pál apostol így érvel. Hogy a húsvéti örvendetes tény jelentőségét érzékeltesse, megmutatja egy elképzelt, húsvét nélküli világ borzalmait. Lássuk közelebbről ezt az érvelést.

Azt mondja az apostol, hogy Krisztus feltámasztásán fordul meg az igehirdető élete. „Ha Krisztus fel nem támadott, akkor hiábavaló a mi prédikálásunk ... sőt az Isten hamis bizonyágtévőinek találtatunk, mivelhogya az Isten felől bizonyágot tettünk, hogy feltámasztotta a Krisztust, akit nem támasztott fel.” (14–15. v.) Igehirdetőnek lenni: kockázatos hivatás. Az igehirdető keze el nem vet egyetlen búzaszemet sem, ő csak Krisztus igéjét szórja. Nem gyógyít meg egyetlen beteget sem, csak az orvosok Orvosát ajánlgatja a beteg lelkeknek. Egyetlen peres ügyet el nem intéz, csak tanúskodik Isten és a Sátán nagy perében. Nem tanít tudományt, csak beszél „együgyűen, balgán és botoran” a keresztről. Ha Krisztus fel nem támadott, akkor az igehirdető élete elvesztegetett, hiábavaló és hazug élet. Szívünkben szól és szívünkre beszél Luther, aki sorsát, ügyét, történelmi megítélését egyedül Krisztusra tette fel: „Ha Krisztus elbukott, én is vele bukom. Ha Krisztus kárhozatba ment, én is vele

megyek.” A mai igehirdető az apostolok és a reformátorok alázatos tanítványa, s ilyenképpen nem mondhat mást: ha Krisztus elbukik, vele bukom. Jobb vele a nyomor, mint nélküle a jólét. Vele szívesebben járok a halál árnyékának völgyében, mint nélküle a boldogság verőfényében. Ha Krisztus fel nem támadott, akkor mindennek vége. De mi hiszük, feltámadt, él és uralkodik. Hiszük, hogy élő Úr szolgálai vagyunk.

Pál másik érve az, hogy Krisztus feltámasztásán alapul a gyülekezet hite. „Ha Krisztus fel nem támadott ... hiábavaló a ti hitetek.” A keresztyén hit megmérhető az ünnepek mérlegén. Megmérhető, meddig terjed a keresztyénséged. Sok emberé megáll a karácsonynál. Valamilyen szeretetkeresztyénség vagy szociális keresztyénség ez. Ma éppen olyan korban élünk, amikor ez látszik a legfontosabbnak, s vannak, akik ezen kívül mindent korszerűtlennek, elavultnak és feleslegesnek tartanak a keresztyénségben. Egyetlen szóval sem mondjuk, hogy szeretetmunkára nincs szükség, de akinek csak eddig terjed a keresztyénsége, az méltatlanul viseli a „christiánus” nevet. Sok ember keresztyénsége megáll a böjtnél. Ezt a szenvedés keresztyénségének nevezhetnénk. Ezt élük a hősök, a mártírok, vannak olyan keresztyének, akiknek a hite elér nagypéntekig. A kereszt tövében meglátják bűneiket és megtérnek. Nem is lehetsz keresztyén anélkül, hogy a kereszt tövében meg ne lásd magadat s meg ne lásd Isten szeretetét. A teljes keresztyénség azonban mégis csak az, mely elér a mai napig: húsvétig. Valójában csak az keresztyén, aki hiszi, vallja és éli, hogy Jézus nemcsak a szeretet hirdetője és példaképe, nemcsak a fájdalmak férfia, nemcsak egy hatalmas tragédia mindnyájunkat leleplező hőse, hanem feltámadott és élő Király. A teljes keresztyénség nem-

csak szeretetgyakorlás, szenvedésvállalás és megtérés, hanem ezekkel együtt, de ezeken felül a feltámadás reménysége, az örök élet hite. Hite annak, hogy Krisztussal együtt mi is feltámadunk s élünk ólaltatva, az ő országában örök boldogságban, ártatlanságban és tisztaságban. Pál nagyon jól tudja: szeretet nélkül nincs keresztyénség, hiszen szeretetadományokat gyűjt a jeruzsálemi szegény híveknek; tudja: el kell vállalni a szenvedést, hiszen az ő Krisztust követő útja is tele van lánccal, kővel, ostorral, hajótöréssel; tudja: megtérés nélkül nincs keresztyénség, hiszen volt damaszkuszi útja, mégis azt írja: ha Krisztus fel nem támadott, ha nincs húsvéti hitetek, akkor egész keresztyénségetek hiábavaló. Húsvétkor mérleg adatott a gyülekezetnek: megmérheti rajta a hitét.

Még egy érve van az apostolnak: Krisztus feltámadásától függ mindnyájunk sorsa. „Ha Krisztus fel nem támadott ... még bűneitekben vagytok. Akik a Krisztusban elaludtak, azok is elvesztek.” (17–18. v.) Éghajlatunkat s ezzel együtt virágos rétjeinket, zöldellő erdeinket, arany búzatengereinket, nektárt termő szőlőhegyeinket a Golf-áramlatnak köszönhetjük. Ha egy hatalmas földrajzi kataklizma elterelné partjainktól ezt a meleg áramlatot, jégsivataggá változnék Európa. Vajon gondoltunk-e arra, mi az oka, hogy mi, evangélikus keresztyének valami derűs nyugalomban, reménységben, virágot és gyümölcsöt érlelő lelki

légkörben élünk. Indiában az anyák a Gangeszbe vetik gyermekeiket, hogy kiengeszteljék a haragvó Istent; a szerzetes Luther szöges korbáccsal s vég nélküli imádságokkal gyötri magát, hogy Isten kegyelmét biztosítsa. A mi életünk nyugodt, sorsunk nem kétséges, s ennek egyetlen oka van: Krisztus meghalt bűneinkért s feltámadott megigazulásunkért! Ha ez nem így igaz, ha Krisztus el nem hozza számunkra az „élet áramát”, akkor bűneinkben vagyunk, sorsunk az első halálon túl a második halál, a kárhozat. Ámde Krisztus feltámadott! — kiáltjuk az apostollal együtt —, s mi nem vagyunk bűneinkben, nekünk van reménységünk örök életről és boldog viszontlátásról. Mögöttünk kielégítetlen vágyak, összetört remények, harcok diadal nélkül, előttünk a sír — de a fekete háttérből előlép Krisztus. Arca mosolyog, s mint az első húsvét hajnalán az őt kereső asszonyokat, így üdvözöl minket: köszöntelek titeket. S ebben a mosolyban és köszöntésben az örök élet fénytengere zuhan ránk.

Pál így foglalja össze érvelését: „Ha csak ebben az életben reménykedünk a Krisztusban, minden embernél nyomorultabbak vagyunk.” (19. v.) Ámde Krisztus feltámadott, s így mi minden embernél boldogabbak vagyunk, mert van értelme az életünknek és nincs féltelme a halálunknak. Ámen.

Dr. Keken András (1944. húsvét, Látni és érteni, 84-86. o.)

Áthidaló megoldás?

„Jézus ezt mondta példázatban: A szolga ekkor leborult előtte, és így esedezett: Légy türelemmel irántam, és mindent megfizetek neked. Az úr pedig megszánta a szolgát, elbocsátotta, és elengedte az adósságát.” (Mt 18,26–27)

Türeelmet, áthidaló megoldást kérünk. Úgy gondoljuk, valahogy megoldunk mindent, ha egy kis segítséget kapunk. Isten mégis mást ad, sokkal többet. Azért tesz így, mert jobban ismeri a helyzetünket, mint mi magunk.

A példázatbeli szolga tízezer talentumos tartozása elképzelhetetlenül nagy teher. Lehetetlen rendezni. Amit kér a királytól, az olyan, mint egy adósságrendező hitel, amellyel csak továbbgörgeti a problémát. Gyakran mi sem kérünk többet Istentől. Illetve gyakran nem is tőle, hanem emberektől, élményektől, pótszerektől várjuk, hogy pillanatnyilag továbbblendítsenek, aztán valahogy majd csak rendeződik minden. Isten szava viszont rámutat arra, hogy a bűn és a halál számunkra legyőzhetetlen ellenség. Kegyetlennek tűnik ez a diagnózis, mégis ez vezet a kegyelemhez.

Az adósok példázata azt üzeni, hogy rászorulókat Istenre, az ő adósságelengedésére. De még inkább beszél Isten cselekvéséről, amellyel többet ad,

mint amennyit kérek. Abból a rabságból is kiszabadít, amelynek a rácsait én észre sem veszem. A példázat kerettörténetéből kiderül, hogy mi, emberek jóval földhözragadtabban gondolkodunk, és még azt a néhány apró lépést is sokalljuk, amelyet egymás felé kellene megtennünk. Isten nagyobbban gondolkodik. De nem pusztán nagyobb elvárásban, hanem főleg nagyobb nekünk szóló ajándékban.

Imádkozunk! Istenem! Olyan kicsinyes tudok lenni. Kérlek, te emeld feljebb a tekintetemet, és add, hogy többet várjak tőled. Add, hogy észrevegyem, mekkora tartozásom vár elengedésre, és hogy ezt senki mástól nem remélhetem, csak tőled. Kérlek, Istenem, adj nekem is többet annál, mint amennyit kérni merek. Szabadíts meg, újítsd meg az életemet, majd tégy engem is szabadításod közvetítőjévé. Ámen.

Dr. Tóth Károly

Húsvéti imádság

Úr Jézus Krisztus! Te a békesség Fejedelmeként térél vissza a holtak birodalmából: feltámadásod erejével békéltess meg minket is mennyei Atyáddal, és add, hogy ujjongó lélekkel vihessük elé kéréseinket!

Urunk, Istenünk! Add, hogy földi életünk véges voltát az örök élet reménységével tudjuk elfogadni atyái kezedből! Csendesíts el szívünkben minden lázadó indulatot, és tölts be minket húsvét örömeivel!

Könyörgünk, Urunk, egyházadért. Add, hogy hiteles tanúja legyen a bűn és a halál fölötti győzelmednek, és minden nép meghallja az örök élet evangéliumát!

Könyörgünk mindazokért, akiket hitükért és az igazságért üldöznek. Add, hogy akik testükben szenvedéset hordozzák, azokon örök dicsőséged is nyilvánvalóvá legyen!

Könyörgünk a világ békességéért is. Fogd le azok kezét, akik mások életére törnek! Újítsd meg a föld

termőerejét, és elevenítsd meg az emberi önzés következtében haladó természetet!

Könyörgünk betegeinkért és orvosaikért, ápolóikért, illetve a szenvedőkért aggódó hozzátartozókért. Őrizd meg őket a kétségbeeséstől, és add, hogy kereszted titkát megértve föltámadásodból naponta erőt meríthessenek!

Föltámadott Úr Jézus Krisztus, légy mellettünk, amikor kétség és félelem gyötör! Juttasd eszünkbe, hogy nálad vannak a halál és a pokol kulcsai, és előttünk is megnyitottad az örök életre vivő utat. Végző óránkon részesíts kegyelmedben, és emlékezzél meg rólunk is, amikor eljössz országodba, te, aki az Atyával és a Szentlélekkel élsz és uralkodol mindörökkön-örökké. Ámen.

*(Evangélikus istentisztelet.
Liturgikus könyv, 414–415. o.)*

Gyülekezetünk életéből

Közöttetek van – Konfirmandus-hétvége Révfülöpön

Közel negyvenen indultunk el péntek reggel a Paprétről. Az első állomásunk Sárvár volt. Körbesétáltuk a várat és megnéztük az evangélikus templomot, itt a lelkész azt is megengedte, hogy játszunk az orgonán. Ezután tovább indultunk, és másfél óras út után megérkeztünk Révfülöpre.

Elfoglaltuk a szállást, és lesétáltunk a Balaton-partra. A parton megebédeltünk és játszottunk pár ismerkedős játékot. Visszasétáltunk a szállásra, ahol megettük a vacsorát, utána pedig még több játék várt ránk. Másnap délelőtt focikupa volt. A foci után még kézműveskedtünk is és azután elmentünk számháborúzni egy templomromhoz. A nap hátralevő részében még sokat kirándultunk, és emellett az épületben csendsétát tartottunk. A következő nap összehajtottunk, és készítettünk egy csoportképet.

Nagyon tetszett mindenkinek a hétvége, mert rengeteg játék volt, és egy nap alatt több áhítat is.

Orsi, Niki, Hanna, Viki, Szilárd - konfirmandusok

Szeretném azzal kezdeni, hogy mérhetetlen nagy örömet éreztem, amikor megkérdeztek, elmennék-e a konfirmandus-hétvégére. Örültem, mert az együtt töltött napok nagy lehetőséget adnak arra, hogy minden szavunkkal, tettünkkel, pusztán jelenlétünkkel a fiatalok elé éljük Jézust.

A hétvége bőséges programjai közül szeretnék néhányat megosztani, ami számomra meghatározó volt.

A konfirmandusokat több ifis is elkísérte. Már az utazás első perceiben, aztán az első nap délutánján annyira jó volt látni, ahogyan az ifisek „szárnyaik alá” vették a náluk csak néhány évvel fiatalabbakat. Szó szerint terelgették, vezették, kísérték őket minden útközlésükön türelemmel, bölcsességgel. Hálásak vagyunk gyülekezetünk ifjúságáért, odaadó jelenlétükért, segítőkészségükért.

Csodálatos volt megtapasztalni az esti és reggeli áhítatokon megélt csendet, vagy éppen a hangerőt, ahogyan fennhangon közösen mondtuk Luther reggeli imádságát, a Miatyánkot, az Apostoli hitvallást. Egyik alkalommal a mögöttem ülő fiatal meg is jegezte, milyen erő van a közös imádságban. Hálásak vagyunk, hogy a konfirmandusok jó alapozást kaptak a vasárnapi gyerek-istentiszteleteken, iskolai áhítatokon, hittanórákon.

Hálás vagyok a séták, kirándulások során folytatott beszélgetésekért. Különösen szép emlékezni az éjszakai túrára, ahogyan a hatalmas csillagos ég alatt egy-két telefon fényével tettük meg a fárasztó, magasra vivő utat a Fülöp-hegyi kilátóhoz. Odafenn pedig majdnem teljes sötétségben lépdeltünk a csigalépcsőkön egészen a kilátó tetejéig, s a gyerekek maguktól kezdték el énekelni a jól ismert éneket: „Szívem csendben az Úrra figyel, ki segít...” Igaz, olyan hangosan, ahogyan csak bírták. Megható volt tapasztalni a gyerekek szívéből felfakadó bizonyosságot, hogy

a sötétségben és a félelemben nincsen más segítség, mint az Úr Jézus. A kilátóból lesétálva, de még mindig a sötét éjszakában a hegytetőn maradván jó volt átélni, ahogyan a zsoltárok szavai lecsendesítették a gyerekek zibongását.

A hétféle vezérigéje ez volt: „Közöttetek van...” A szombat esti áhítatban elmondhattam a fiataloknak, hogyan kezdődött, honnan indult számomra az a bizonyosság: Isten országának a tagja vagyok és mit jelent ez számomra – a gyerekkori keresztségben kapott meghívás után a fiatal koromban (éppen a konfirmációm előtti időszakban) már tudatos döntéssel fogadtam el a megtérésre hívást és Jézussal való életet. Azóta tapasztalom, hogy Isten országa nem üres beszéd, hanem hatékony erő; békesség és öröm a Szentlélekben.

Amikor egy nagyobb csoporttal útnak indulunk, vannak bennünk kérdések, aggodalmak, félelmek: ki hogyan fog viselkedni, lesz-e rendbontás, milyen lelki élményekben lesz része a gyerekeknek, szövődnek-e

új barátságok... A hétvége előtti napokban, amikor összeültünk beszélgetni a programról, témáról, imaközösséggel zártuk a találkozásunkat: jó volt letenni Jézus kezébe az esetleges nehézségeket, és kérni, hogy Ő vezessen annak idején bennünket a megoldásban. Hálásak vagyunk, hogy megőrzött bennünket a békesség Ura. S amitől féltünk, vagy ami miatt aggódtunk, be sem következett.

A hétvége során felidéződtek bennem a saját konfirmációi táboromnak emlékei. Egy hétig voltunk együtt több gyülekezet lelkészeivel, konfirmandusa-

ival az Ige körül. Ott, akkor sokan megtapasztalták: „Ha tehát a Fiú megszabadít titeket, valóban szabadok lesztek.” Az én táborom több mint húsz éve volt. Azóta sok minden változott a körülményeket tekintve, de az ember (a fiatal) és annak szíve, hogy szabadításra szorul, nem. Nincsen más út, mint csak az Úr Jézus Krisztus és az Ő szava, amely szabaddá tesz. „A hit tehát hallásból van, a hallás pedig Krisztus beszéde által.”

Őri Katalin

Hittanverseny

Március 8-án Sopronban, a Hunyadi iskolában tartottuk az evangélikus hittanverseny egyházmegyei fordulóját. Nagy számban gyűltek össze gyerekek sok gyülekezetből. A versenyen túl izgalmas programban, többek között bűvészbemutatóban volt részük. Gratu-

lálunk minden résztvevőnek!

A 3-4. évfolyamos soproni csapat, akik továbbjutottak az országos fordulóra (Szócze Krisztina, Horváth Dorka, Koloszar Ella, Mazzag Anita)

Beszélgetés Jankóné Komornoki Karolina presbiterrel

Nagy Szabolcs (NSz): Kedves Karolina, kérlek, mutass be a gyülekezeti tagoknak!

Jankóné Komornoki Karolina (JKK): Születésem óta Sopronban élek. Négy gyermekem apukájával 28 éve egy párt alkotunk, 22 éve vagyunk házaspár, 22 éve kezdtem dolgozni a Soproni Kórház Pszichiátriai Osztályán, mint pszichológus. Mondhatni, hogy ha egyszer elköteleződöm, kitartó vagyok. Egy évvel ezelőtt a soproni gyülekezet presbitériumának tagja lettem. Kíváncsi vagyok, az Úr milyen küldetést, feladatokat szán nekem ebben a szerepben.

NSz: Mire emlékszel a konfirmációdoból?

JKK: Emlékszem a konfirmációi vizsgára, amely egészen más élmény volt nekem, mint a lányaimnak 6, 3 és 1 évvel ezelőtt. Számukra ez egy könnyed

alkalom volt, én viszont akkoriban nagyon komolyan vettem a vizsgát. Megtanultam szóról szóra a konfirmációs kátét. A vizsgán lehet, hogy sokan ki merték nyitni a kátét az ölükben, a pad alatt, hogy puskázzanak, bennem ilyesmi fel sem merült. Én már csak ilyen lelkiismeretes gyerek voltam. Nagyon izgultam. A legtisztább emlékem az, hogy a kérdések megválaszolása előtt a „Győzelmet vettél...” kezdetű éneket énekeltük, és ekkor a „mért félne szívem, él az én Uram...” kezdetű sornál a mellkasomban lévő gombóc egyszerre feloldódott. Megérintett a tudat, hogy az Úr velem van, és ennek fényében mennyire nevetséges félni olyasmitől, hogy mások előtt szégyenben maradok, vagy kudarcot vallok. Később, nehéz helyzetekben, sokszor felidéztem magamban ezt az élményt.

Maga a konfirmációs ünnepség hasonlóan megható volt, mint később a gyermekeimé. Igazi beavatás élmény volt: teli volt a templom, a gyülekezet előtt tettünk vallást hitünkről.

NSz: Hogyan élted meg a megtéréseid? / Van konkrét megtérés élményed?

JKK: Nem tudok egy pillanatot, konkrét élményt megnevezni. A konfirmációt előkészítő foglalkozások időszakára úgy emlékszem, hogy akkor a hitem már nem csak egy kívülről kapott tudás volt, hanem belülről kezdett kicsírázni. Emlékszem, hogy nagyon készültem az első gyónásra, az első úrvacsoravételre, vizsgáltam magam.

Emlékszem egy hittanórára, amikor arról beszélgettünk, hogy az Igén kívül hol hagy üzenetet az Úr, amin keresztül megismerhetjük, megláthatjuk Őt: a teremtett világ nagyszerűségében és az emberek lelkiismeretében. Ez a gondolat nap, mint nap velem van: naponta csodálkozom rá a teremtés szépségére, és látom meg az emberek felém irányuló jócselekedeteiben Isten arcát.

NSz: Volt-e lázadó időszakod, amikor tudatosan eltávolodtál a templomtól, a hitételtől?

JKK: Azt hiszem, ez nálam fordítva volt. A leginkább lázadó időszakomban, kiskamasz koromban a lázadás inkább a büszkén vállalt evangélikus identitás irányába vitt. 13-14 éves koromban római katolikus iskolába jártam. Az iskolámat előző évben kaptam vissza az egyház. Akkoriban fűtött az igazságérzet, bosszantott bármilyen hatalommal való visszaélés, sokszor mérges voltam a tanárookra, a felnőttekre, az egész iskolára. Közben a hittanórákon és történelem órákon is tanultunk a reformációról, majd a protestánsok által elszenvedett üldöztetésekről. Úgy gondoltam, itt a jelenben is üldöznek minket, hiszen a protestáns felekezethez tartozó tanulóknak nulladik órában tarották a hittanórákat. Serdülő énem számára ez komoly diszkriminációt jelentett. Így akkoriban

büszke és harcos protestánsként határozta meg magam.

NSz: Egy villanyszerelő otthon is villanyszerelő, ezt gond nélkül elfogadjuk. Neked nehéz megállni, hogy otthon ne pszichológus legyél?

JKK: Otthon a családtagok érzelmi támogatásában van egy megbízható, mindig rendelkezésre álló segítőm Joey kutya személyében, így otthon sokkal könnyebb dolgom van.

NSz: Mit jelent számodra evangélikusnak lenni?

JKK: A Luther Mártonról készült festmény jut eszembe, amelyen újjával a nyitott Bibliára mutat. Számomra evangélikusnak lenni azt jelenti, hogy amikor a világ olyan sokféle üzenetet, elvárást közvetít, amelyek egy része világi, más része vallásos köntösbe van bújtatva, saját álláspontomat úgy alakítom ki, hogy azt vizsgálom, mit ír erről a Biblia, mit mond erről Jézus.

NSz: Szerinted miért jó evangélikusnak lenni?

JKK: A munkám során, de olykor magánemberként is többször volt alkalmam megismerni „vallásérült” embereket, akik számára gyermekkoruktól fogva a hit, a vallás nem a kegyelem valóságát, nem a hálaadást jelentette, hanem egy büntető istenképnek és ítélkező gyülekezeti tagoknak való szüntelen és hasztalan megfelelni akarást. Ezek a találkozások mindig mélyen megérintettek. Naivitás volna azt gondolni, hogy az evangélikus felekezetű hívek között ez nem fordul elő. Mégis azt gondolom, azért jó evangélikusnak lenni, mert talán mi kevésbé vagyunk hajlamosak megfeledezni az örömhírről, amelyet az Úr a szívünkre helyezett.

NSz: Mik voltak azok a számodra fontos dolgok, amik miatt vállaltad a presbiteri jelöltséget?

JKK: Gyermekként és fiatal felnőttként csak kaptam a gyülekezettől. Különösen azért voltam hálás, hogy mindig voltak olyan gyülekezeti alkalmak, ahol a kicsi és még kisebb gyermekeimmel is részt tudtam venni. Nem maradtam ki anyukaként a gyülekezet életéből úgy, ahogy az élet oly sok területéről kizorul ebben az életszakaszban az ember. Jártam baba-mama körbe, voltunk családos nyári táborban, gyermekeim evangélikus óvodába járhattak, és nem kellett kellemetlenül éreznem magam, amikor a gyermekistentiszteleten belekiabáltak az igehirdetésbe. Amikor a gyermekeim nagyobbak lettek, elérkezettnek láttam az időt, hogy viszonzok egy morzsányit abból a sokból, amit kaptam.

NSz: Szerinted miket kell erősítenünk a gyülekezetben?

JKK: Azt gondolom, jó lenne a személyes kapcsolatot erősíteni a testvérek között, hogy a templomban ne csak ismerős arcokat lássunk, hanem az arcokhoz

nevek, történetek is kapcsolódjanak. Ezáltal lehetővé váljon az, hogy ha valamilyen nehézséggel szembesülünk, tudhassuk, hogy evangélikus testvéreink azok, akikhez fordulhatunk.

Sok olyan gyülekezeti alkalom van, ahol lehetőség van az Ige hallgatására. Talán lehetne több olyan alkalom, amely a hitünk tevékeny megélésére ad lehetőséget: telessünk együtt és egymásért.

NSz: Szerinted mik a gyülekezetünk erősségei?

JKK: Nagyon jó, hogy minden korosztályt a neki megfelelő módon hívogat a gyülekezet az Ige hallgatására, és az egymással való találkozásra.

NSz: Mit változtatnál a gyülekezeti életben?

JKK: Nem gondolom, hogy elég rálátással rendelkezem ahhoz, hogy komoly tervekkel álljak elő. Igyekszem figyelni és meghallani a hívást, amikor az Úr nekem szán valamilyen feladatot, amelyben kamatoztathatom a képességeimet.

NSz: Milyen gyülekezetet szeretnél, képzelsz el a gyerekeiteknek?

A gyermekeim kiskoruktól fogva fejlesztést,

programokat, útmutatást, barátokat, egy biztonságos hátteret kaptak a gyülekezettől. Imádkozom azért, hogy felnövekedve találják meg a saját erősségüket, amellyel hozzájárulhatnak akár ennek, akár valahol a világban egy másik gyülekezetnek az életéhez.

NSz: Hamarosan egy új, rendszeres gyülekezeti esemény indul, a LutheRun, egy kéthetenkénti futókör. Hogy jutott ez eszedbe? Kiket buzdítasz a részvételre?

JKK: Mindig is sportoltam hobbi szinten, legszívesebben a szabadban, a természetben: a biciklizést, túrázást, futást kedvelem. A természetben töltött idő és a mozgás öröme mindig arra készítet, hogy hálát adjak a teremtett világért és az egészségemért. Együtt mozogni másokkal azért különleges, mert érdekes módon mindig könnyedebb sőt, gyorsabb is, mint egyedül, ezt a pluszt a közösség ereje adja. Remélem sokan csatlakoznak majd a „csapathoz”. Erőnlétől, edzettségtől függetlenül mindenkit várunk!

NSz: Köszönjük a bemutatkozást! Isten áldjon Téged és presbiteri munkádat is!

Nagy Szabolcs

Böjti evangélizációs sorozat

2025-ben is tudtunk háromestés böjti evangélizációs sorozatot tartani. Március 13. és 15. között Győri Gábor Dávid evangélikus országos missziói lelkész volt az igehirdető. „A reménység emberei egy reménytelen korban” cím alapján egy hajóban utazhattunk Pál apostollal, úrhajósokkal és Krisztus egyházának minden tagjával.

Gyülekezetünk gazdálkodásáról

Beszámoló a 2024. évről

2024 pénzügyi szempontból sikeres éve volt a gyülekezetnek. Ez elsősorban a templom felújításának munkáira érkező támogatásnak köszönhető. A céltámogatást nem használhatjuk másra, de a pillanatnyi likviditás többlet a naptári évet nézve erősen pozitívan tartotta a költségvetést. Ugyanakkor a támogatás nélkül sem kellett a tartalékokhoz nyúlni.

Nem teljeskörűen részletezve a fő számadatok:

Bevétel: 1.776,25 millió Ft
az intézmények átfolyó összege nélkül:
603,74 millió Ft.

Kiadás: 1.290,66 millió Ft
az intézmények átfolyó összege nélkül:
121,77 millió Ft.

Az éves egyenleg +485,6 millió Ft, ami a templomi támogatás nélkül is +35,6 millió Ft.

Az átfolyó tételektől megtisztított bevételekben továbbra is jelentős a gyülekezet saját maga által elért bevétel: 40,79 millió Ft adomány + 57,75 millió Ft ingatlan gazdálkodásból.

A gyülekezethez mint fenntartóhoz továbbra is 2 intézmény tartozik: A Fabricus Endre Evangélikus

Szeretotthon és a Hunyadi János Evangélikus Óvoda, Általános Iskola és Alapfokú Művészeti Iskola.

A temető nem önálló intézmény, de köztemetői része miatt ehhez is kapcsolódik külső támogatás, mely az itteni költségeket fedezi. A temető fontos bevételi forrása a gyülekezetnek, ezért mindig van egy önkéntes megbízott, aki az ott folyó munkát koordinálja és ellenőrzi.

2023-hoz képest növekedtek a gyülekezeti tagoktól érkező adományok (ami azt jelenti, hogy az egyházfenntartói járulék 2022. évi jelentős emelkedése nem egyszeri esemény volt). Az infláció miatt ez reálértéken nem növekmény, de mégis értékelendő változás.

Egyházfenntartói járulék (Ft)	Perselypénz (Ft)	
2019	7 456 705	4 613 165
2020	6 487 320	2 852 372
2021	7 125 946	3 215 348
2022	11 074 785	4 647 068
2023	11 409 882	4 848 297
2024	11 453 516	5 220 534

Kiadási oldalon a működési költségek jelentősen csökkentek (2023: 42,85 millió Ft, 2024: 25,72 millió Ft). Az áramdíj csökkenésében a templomi padfűtés korszerűsítésének hatása látszódik (2023: 6,77 millió Ft, 2024: 4,41 millió Ft).

Mivel a gyülekezet működésének egyik fontos ereje a munkatársak munkája, ezért erőnkhez mérten évről-évre emeljük az alkalmazotti béreket, amelyek összessége 2024-ben 31,9 millió Ft volt, melyhez további 15,1 millió Ft járulék, adó kifizetés kapcsolódik.

A templom felújítása 2024-ben elkezdődött, melyhez abban az évben még csak előleg kifizetése történt. A támogatást egy összegben előre megkapta a gyülekezet, mely pénzt a tervezett kifizetéshez igazított lejáratú állampapírokban helyeztünk el.

A gyülekezet gazdálkodása 2024-ben is stabil volt, megszorításokra, újratervezésre nem volt szükség. A bizonytalan gazdasági helyzet azonban a saját bevételek részen érezhető, a gyülekezeti tagok adományozási kedve nőtt ugyan, de nem érte le az inflációs mértéket. Ez azt jelenti, hogy továbbra is feladatunk a tagok folyamatos tájékoztatása és bevonása a működtetésbe.

Joó Katalin és Nagy Szabolcs

Tervek a 2025. évre

A körülmények reális felmérését követő tervezés mellett a 2025-ös évre a Soproni Egyházközségben negatív eredményű költségvetés került előterjesztésre és elfogadásra. Ezt az eredményt azonban nem a működési költségek kontrollálatlan elszaladása okozza, hanem 2 lakás felújítására tervezett kiadások. Megfelelő időközönként egy-egy ingatlanra nagyobb összeget kell fordítani, hogy értékét és állagát megtartsa, ezt követően pedig bérbe adva megtermeli a korábbi ráfordítást.

A 2025-ös költségvetésben a templom felújítására fordított pénz a legnagyobb tétel. Ennek a feladatnak megvan a pénzügyi fedezete (a 2024-ben beérkezett támogatás), így itt a lebonyolítás, a határidőkre való végrehajtás az, amely kiemelt figyelmet kell, hogy kapjon.

Szóbeli ígéret (és a sajtóban megjelentek szerint) további 250 millió Ft fog érkezni a templom további munkálataira. Ennek elköltése 2026-ra várható.

Extra bevétel egy Interreg pályázat (117 ezer €), amely kiadási oldalon is megjelenik.

A kötelező, és az infláció miatti béremelések a személyi jellegű kiadások növekedését eredményezik. A jelenlegi működési intenzitás megtartása a cél, ezért nincs tervben létszámleépítés.

A többi költségvetési elemnél nem terveztünk nagymértékű változást.

3 évvel ezelőtt az egyházfenntartói járulék jelentős emelkedése történt meg, amely magasabb adakozói kedv 2024-ben is megmaradt, így várhatóan hasonló bevételekre számíthatunk 2025-ben is.

Az inflációs mértéket a saját ingatlanok hasznosításában is érvényesíteni fogja a gyülekezet.

A 2025-ös költségvetés főbb számai:

bevételek: 1.735 millió Ft

(az intézményi támogatások nélkül:
431 millió Ft)

kiadások: 1.842 millió Ft

(az intézményi támogatások továbbbírása
nélkül: 542 millió Ft)

eredmény: - 107 millió Ft.

A templom beruházás költségei nélkül ez
- 17 millió Ft.

A tervezett különbözetre a pénzügyi fedezet rendelkezésre áll megtakarítás formájában.

Nagy Szabolcs

Somogyvári Flóra helyettes lelkészként szolgál gyülekezetünkben. A presbitérium március 18-ai ülésén elindította parókus lelkésszé választásának folyamatát. Terveink szerint néhány hónapon belül a gyülekezet közgyűlése dönthet személyéről.

A balfi evangélikus templom tornya régóta felújításra szorul. Az elmúlt években több forrásból is sikerült támogatást szerezni a munkához, de még így is több millió forint hiányzik a költségekből, 2025-ben szeretnénk elvégezni a felújítást. Kérjük, aki teheti, támogassa adománnyal a felújítást átutalással: 11737083-20011136-00000000 (Balfi Evangélikus Leányegyház) vagy személyes befizetéssel Kassai Róbert gondnoknál (Balf, Fő u. 63., +36-20/419-63-06). Minden adománynak örülünk, előre is köszönjük a támogatást.

Látogatás finnországi testvérgyülekezetünkből

Nagyon aktív a kapcsolatunk finnországi testvérgyülekezetünkkel, Seinäjokival. Március végén és április elején Ari Auranen igazgató lelkész vezetésével a gyü-

lekezet vezetőinek és munkatársainak tízfős csoportja látogatott el hozzánk négy napra.

Különleges élmény volt a közös vasárnapi istentisztelet, finn nyelvű, magyarra tolmácsoló igehirdetéssel, finn és magyar lelkész által közösen osztott úrvacsorával, a testvérgyülekezeti megállapodás hivatalos meghosszabbításával. Ezt követően tartalmas előadást hallhattunk gyülekezetükről, sok kérdésre választ kaphattunk. Az itt töltött idő során meglátogatták a Hunyadi iskolát, óvodát, a Líceumot, gyűjteményeinket, és megismerték a város számos nevezetességét. Hatalmas nyitottságot, érdeklődést,

szerepet tapasztaltunk meg részükről. A finn egyház olyan tagjai is számon tartanak minket, akik csak évtizedekkel ezelőtt jártak nálunk. Új barátságok is köttetnek. Terveink között szerepel Hunyadi iskolánk néhány tanárának utazása Seinäjokiba, finn fiatalok látogatása hozzánk, és remélhetőleg a mi gyülekezetünkből is újra útra kelhetnek majd ifisek Finnországba. Várjuk a következő találkozás lehetőségét!

Dr. Tóth Károly

Németországi testvérgyülekezetünkben

Sok dologért vagyok hálás az Úrnak, ha a Bad Wimpfenben töltött hétvégénkre gondolok. Hálás vagyok, hogy a hosszú oda- és hazavezető úton végig megőrzött minket. Hálás vagyok, hogy az utazás percei gyorsan elteltek, mert közben értékes beszélgetéseket tudtunk útitársakként egymással folytatni. Hálás vagyok a fogadó gyülekezet vendégszeretetéért, a jól megszervezett programokért, azért, hogy testünk semmiben nem szenvedett hiányt. Hálás vagyok a fiataljainkért, a talpraesettséjükért, nyelvtudásukért, nyitottságukért, egymás segítéért, velük való beszélgetésekért. Hálás vagyok, hogy láthattam, ahogyan új barátságok is szövődnek a hétvégén. Hálás vagyok, hogy barangolhattunk a gyönyörű város varázslatos utcáin. Hálás vagyok, hogy kaptunk tapasztalást az ottani gyülekezeti életből, és hordozhatjuk egymást imádságban.

Óri Katalin

Személy szerint, nekem minden nagyon tetszett. Gyönyörű volt a város, nagyon hangulatos volt, és jó volt, mikor kimehettünk a lányokkal együtt bejárni az utcáit. Jók voltak a programok, és a helyiek nagyon kedvesek voltak. Szerintem nagyon jó volt együtt lenni a többiekkel, és jobban megismerni egymást. Összességében remek élmény volt.

Bánfi Lídia

Nekem az egész bad wimpfeni út nagyon tetszett. Eszméletlen élmény volt ebben a csöppnyi tündérvárosban járni. Szuper volt a társaság és programok. Az ott élők is kedvesek voltak. Az út is gyorsan elment a társaság miatt. Hálás vagyok, hogy én is részt vehettem ezen az utazáson.

Náray Laura Flóra

Deutsche Seiten

Besuch bei unserer Partnergemeinde in Bad Wimpfen

Lebendige Partnerschaft erhalten

Es war das zweite Mal, dass ich, zusammen mit vielen Gemeinemitgliedern, die Partnergemeinde in Bad Wimpfen besuchte. Es war schön, viele bekannte Gesichter wiederzusehen und nicht zuletzt die Liebe und Wärme zu spüren, die sie uns entgegengebracht haben. In den drei Tagen steckte viel Einsatz, viel Vorbereitung und Organisation, wofür wir dankbar sind. Meine Gastgeberin, Sabine, kannte ich vorher nicht, aber ich kannte und mochte ihren so freundlichen, leider früh verstorbenen Mann Jürgen.

Am ersten Abend waren wir, mitten in der Faschingszeit, in einem Lokal im Zentrum, dem Restaurant *Meilenstein* ([https://meilenstein-restaurant.](https://meilenstein-restaurant.de/)

[de/](https://www.friessinger-muehle.de/)). Es gab viel Bewegung an diesem Freitagabend in der Innenstadt, schön beleuchtet, sehr familiär, ein buntes Treiben inmitten der schönen Fachwerkhäuser.

Am Samstag bekamen wir eine kompetente Stadtführung von Helmut Schmiedeknecht, mit lokalpatriotischer Färbung. Am Nachmittag ging es in die Frießinger Mühle, wo uns ein junger Müller durch den ansehnlichen Familienbetrieb führte (<https://www.friessinger-muehle.de/>). An diesem Tag waren unsere Jugendlichen zusammen mit einigen Wimpfner Jugendlichen, begleitet von Pfarrer Wolfgang Adelhelm, in Heilbronn im Science Center Experimenta,

wo sie viel Spaß hatten und Antworten auf ihre Fragen und Neugierde bekommen haben (<https://www.experimenta.science/>). Am Abend fand ein gemeinsames Abendessen im Gemeindehaus statt - mit vielen Begegnungen, Gesprächen, Liedern. Renate, Michaela, Heike, die Wächters, Sabine und

viele andere haben sich für uns engagiert und uns reichlich versorgt.

Am Sonntagmorgen gab es für mich ein besonderes Erlebnis. Michael Törtl hat einige von uns durch das Heimatmuseum geführt. Es war schon berührend, wie er uns, durch die gemeinsame Geschichte, symbolisch durch die Bad Wimpfner Ödenburgerstraße führte und uns die Verbundenheit bis heute bekräf-

tigte. Der Gottesdienst mit Abendmahl im Gemeindehaus wurde gemeinsam gestaltet; Bad Wimpfner und Ödenburger haben gemeinsam gebetet, gesungen und gefeiert.

Wir freuen uns auf das nächste Treffen, das in Sopron stattfinden soll.

Katalin Hirschler

Schöne Tage bei unserer Partnergemeinde

Ich bin sehr dankbar, dass ich im Februar bei dem Partnerschaftstreffen in Bad Wimpfen dabei sein durfte. Es war zwar eine kurze, aber erlebnisreiche Reise. Die dortige Gemeinde hat uns sehr herzlich empfangen und hat sich liebevoll um uns gekümmert. Wir wurden stets gut versorgt und haben leckeres Essen bekommen.

Ein besonderes Lob gilt dem Pfarrer Herr Adelhelm. Er hat uns Jugendliche über das Wochenende begleitet und stand uns immer zu Seite. Er war stets offen für unsere spontanen Ideen und hat sich um jede Kleinigkeit gekümmert, so dass es uns an nichts fehlte. Den abendlichen Stadtrundgang noch am Tag der Anreise haben wir auch ihm zu verdanken. Dabei bewies er sich auch als hervorragender Stadtführer. Am Samstag ging es für uns Jugendliche nach Heil-

bronn in das Experimenta Science Center, einen Ausstellungsraum, in dem Naturwissenschaften greifbar und erlebbar gemacht werden. Die vielen Experimente waren sehr interessant, ein riesiger Spielplatz für Groß und Klein.

Nachmittags hatten wir noch ein bisschen Freizeit und konnten die Stadt noch weiter erkunden. Am Sonntag feierten wir einen schönen Gottesdienst im Gemeindehaus. Nach einem leckeren gemeinsamen Mittagessen mussten wir leider schon die Heimreise antreten. Die lange Hin- und Rückfahrt mit dem Bus hat sich also auf jeden Fall gelohnt, und hoffentlich können wir den Bad Wimpfnern bald auch unsere Stadt zeigen und sie in unserer Gemeinde empfangen.

Adam Krutzler

Bad Wimpfen – immer wieder wunderbar

Ich war jetzt das dritte Mal in Bad Wimpfen, und es hat noch immer den gleichen Zauber wie das erste Mal:

- die wunderschöne Altstadt, die aussieht wie in einem Märchen
- die Menschen, die einen herzlich empfangen und sich jedesmal aufs Neue freuen, dass man sich wiedersieht und man stundenlang einfach über alles reden kann
- natürlich auch die Freunde, mit denen man die

Stadt besucht

Das erste Mal war ich ja bei der Verabschiedung von Dr. Heidi Buch 2022 dort. Mit den damaligen Konfirmanden von 2023 war ich eine der Leiterinnen am Konfiwochenende. - Und immer wieder aufs Neue gibt mir die Stadt so viel Kraft, wie ich es nicht beschreiben kann. Diesmal waren wir mit jeder Altersgruppe der Ödenburger Gemeinde in unserer Partnerstadt einfach zu Besuch, um unserer Partnerschaft neuen Schwung geben zu können.

Unsere diesjährige Reise dauerte drei Tage. Wir haben zwar sehr viel Zeit im Bus verbracht, aber auch da konnten wir uns unterhalten, haben viel gelacht und auch gespielt. Am Abend unserer Ankunft haben wir schon im Dunkeln die Altstadt angeschaut, und ich habe gemerkt, dass auch die, die zum ersten Mal in Bad Wimpfen waren, von der Stadt begeistert sind. Mit den Jugendlichen haben wir im Gemeindehaus übernachtet, und die Erwachsenen waren bei Gastfamilien. Die Jugendlichen und die Bad Wimpfener Konfirmanden konnten sich nach der Stadtbesichtigung eine leckere Pizza zum Abendessen gönnen. Eine Weile haben wir noch geredet, gespielt, sind dann aber völlig erschöpft eingeschlafen.

Den nächsten Tag starteten wir mit einem reichlichen Frühstück und sind dann mit den Pfadfindern nach Heilbronn in die Experimenta gefahren. Wir haben da einige Stunden verbracht und waren erstaunt,

wie groß das Ganze ist, hatten aber echt viel Spaß. Am Abend gab es ein gemeinsames Abendessen mit den Bad Wimpfener Gemeindemitgliedern. Da haben wir erneut ganz viel geredet, erzählt und gelacht.

Unser letzter Tag begann erneut mit einem Frühstück, und wir nahmen danach am Gottesdienst teil, wo ich mit einigen Jugendlichen das Fürbittgebet gesprochen habe. Leider war es danach Zeit, Abschied zu nehmen, und wir haben uns mit dem Bus auf den langen Weg nach Hause gemacht.

Ich finde, diese tolle Reise war für uns alle sehr erholsam und bot uns die Gelegenheit, neue Freundschaften zu schließen. Für mich war es, wie gesagt, aufs Neue wunderbar. Und ich bin sehr dankbar, dass ich Bad Wimpfen schon so oft besuchen konnte, und freue mich schon darauf, unsere Partnergemeinde wiederzusehen!

Regina Király

Abschied von Rebekka Pöhlmann

Eigentlich wollten wir mehr von ihr ...

Schade, dass Rebekka Pöhlmann nur so kurze Zeit Pfarrerin unserer deutschen Gemeinde war!

Nach der Verabschiedung unseres vorherigen Pfarrers waren wir - als sehr verwöhnte deutsche Gemeinde - sehr erwartungsvoll und gespannt auf dessen Nachfolge. Ungewissheit, wie es wohl weitergehen würde, bedrückte uns und wir verspürten Erleichterung, als die von der bayrischen Landeskirche angefragte Kandidatin zugesagt hatte. Nach viermonatiger Vakanz waren wir froh, nicht mehr ‚kopflös‘ zu sein.

Auf ihre ganz persönliche Art trat unsere (damals) neue Pfarrerin Rebekka Pöhlmann das Amt an. Es war ihre Premiere als Pfarrerin.

Rebekka beeindruckte uns mit ihrer jugendlich-fröhlichen Art und ihrem individuellen Predigtstil. Sowohl in die Predigten als auch in die Glaubensgesprächskreise ließ sie immer wieder sehr interessante und aufschlussreiche (Hintergrund-)Informationen einfließen. Bei Gesprächen - insbesondere auch in Bezug auf die Planung und Gestaltung der deutschen Seiten des Christophoros - stellte sie immer wieder ihre offene Einstellung und respektvoll-freundliche Kommunikationsweise unter Beweis.

Besonders hervorzuheben sind außerdem die neu ausprobierten beziehungsweise eingeführten Familiengottesdienste, die Rebekka und Barbara Bruckner in harmonischem Zusammenwirken geplant und ausgeführt haben. Alt und Jung kamen hier zusammen und freuten sich aneinander.

Leider stellte sich im Laufe der Zeit heraus, dass

Rebekkas Heimweh enorm groß war und ihre starken persönlichen Bindungen sie sehr häufig von Sopron weg und zurück nach Bayern zogen - gedanklich und

„in persona“. Obwohl eine gewisse Abwechslung und Vielfalt bei manchen Sonntagsgottesdiensten und Wochenpredigten auch interessant waren, fehlte Rebekka uns häufig als Hirtin unserer Gemeinde.

Aus einem Gefühl des Mangels entsteht leicht Aggression. Auf diese Weise gab es von Seiten der deutschen Gemeinde, die sich vernachlässigt fühlte und sich sogar in ihrer Existenz bedroht sah, massive Miss-Stimmungen und Beschwerden. Trotz verzweifelnder Versuche schien eine Einigung nicht möglich. So ließen wir Rebekka - auch ihrem Herzenswunsch nachkommend - wieder in ihre Heimat zurückkehren.

Gott möge allen Beteiligten ihre Schwächen und Mängel vergeben. Mögen alle Betroffenen sich auch

gegenseitig verzeihen und aus den Erfahrungen lernen. Trotz verständlicher Problematik auf beiden Seiten mögen wir uns - im christlichen Geist - weiterhin beziehungsweise wieder als Geschwister im Glauben verstehen, empfinden und behandeln.

Pfarrerin Rebekka Pöhlmann danken wir für alles Gute, was wir von ihr beziehungsweise durch sie bekommen haben, und wünschen ihr Gottes Segen für ihren weiteren Lebensweg, insbesondere für ihre

geistliche Tätigkeit.

Den Gemeindegliedern, die zur Klärung der schwierigen Situation besonders beigetragen haben, sei Dank. Unserer deutschen Gemeinde wünschen wir Gottes Segen für ihr weiteres Bestehen und Gedeihen - insbesondere auch mithilfe einer Pfarrersperson, die sehr viel und gerne in Ödenburg ist und sich mit Leib und Seele begeistert für uns einsetzt.

Marion Zeisler

Wie geht es weiter?

Jetzt ist unsere deutsche Gemeinde also wieder ‚kopflös‘ geworden!

Aber wir haben ja eine sehr rührige Kuratorin!

Für die Sonntagsgottesdienste in der jeweils einen Hälfte des Monats (terminlich flexibel) organisiert Márta Farsang Pfarrer beziehungsweise Prädikantinnen. Für die jeweils andere Hälfte des Monats (dementsprechend natürlich ebenso terminlich flexibel) ist es ihr gelungen, unseren altbewährten Pfarrer Volker Menke zu gewinnen. Dieser ist - Gott sei Dank - bereit, uns großzügig auszuhelfen! Nicht nur hat er -

über die sonntäglichen Gottesdienste hinaus - die Betreuung der deutschen Konfirmanden übernommen, sondern in der jeweiligen Monatshälfte hält er auch die Wochenpredigt und führt ebenso den Glaubensgesprächskreis weiter. Obwohl Volker Menke - aufgrund seines Ruhestandes - nur eine halbe Pfarrstelle angenommen hat, wird von vornherein sein großer Einsatz mit ganzem Herzen deutlich.

Unsere deutsche ‚Herde‘ hat also gute Aussicht, weiterhin und zunehmend gut ‚geweidet‘ zu werden.

Ganz herzlicher Dank an alle, die dazu beitragen!

Mein Bibelwort

Teil 54

„Und es murrte die ganze Gemeinde der Israeliten wider Mose und Aaron in der Wüste. Und die Israeliten sprachen: Wollte Gott, wir wären in Ägypten gestorben durch des Herrn Hand, als wir bei den Fleischtöpfen saßen und hatten Brot die Fülle zu essen. Denn ihr habt uns dazu herausgeführt in diese Wüste, dass ihr diese ganze Gemeinde an Hunger sterben lasst.“ (Ex 2,2-3)

Früher. Wisst Ihr noch? Als Männer Männer waren und Frauen Frauen. Da war die Welt noch in Ordnung. Die Rollen waren klar verteilt. Mutti hat das bisschen Haushalt gemacht, Vati ist malochen gegangen und

alle hatten sieben Kinder, wovon das älteste oder zweitälteste ein Mädchen gewesen sein musste, das ab 13 Jahren den Haushalt mitgeschmissen hat. Quasi als Muttiassistent. Vicaria mater. Ja gut, dass diese Rollenbilder eingeengt haben, geschenkt. Dass Mutti mehr Oberaufseherin im eigenen Fami-

lienknast war, in den sie hineingeheiratet hat oder wurde; geschenkt. Immerhin durfte Mutti ja am Sonntag auch was vom Braten essen, den sie vorher in stundenlanger Arbeit gemacht hat.

Aber früher, wisst Ihr noch? Als man noch stolz auf sein Land sein durfte. Da durfte man noch ganz unpräzise die Deutschlandfahne schwenken, einfach, weil es ein schönes Gefühl war, Deutscher zu sein. Da konnte man ganz unverkrampft die Nationalhymne singen, ach was: schmettern! Ja gut, die Hymne hatte vielleicht drei Strophen und nicht nur eine; das Loblied auf deutsche Frauen ist vielleicht nicht mehr ganz passend und die geographischen Angaben nicht mehr ganz korrekt, aber das macht beim Fahneschwenken ja nichts. Ja gut, dass die Fahne vielleicht schwarz-weiß-rot war und da gelegentlich das ein oder andere Sonnensymbol auftauchte, das war halt en vogue damals. Aber uns ging es gut und wir hatten Arbeit und zu essen.

Könnt Ihr Euch vorstellen, dass jemand vielleicht einmal über Euch so nachdenkt? Früher durfte in Flugzeugen noch geraucht werden. Macht Euch das mal klar! Ich bin selbst Raucher und finde das reichlich dumm. Was werden die Leute irgendwann denken? Haha, stell Dir vor, die haben sich diese Smartphones wirklich in die Hosentasche gesteckt; wie blöd kann man sein?! Die hatten damals Sachen in Plastik eingeschweißt; wie vorsintflutlich! Da gab's Leute, die hatten eine volle Arbeitsstelle und konnten nicht davon leben!

Wir träumen doch gern von einer anderen Zukunft. Aber viele Leute träumen noch lieber von einer anderen Vergangenheit. Wie die Israeliten in der Wüste, die ob ihrer Wüstenwanderung richtig „bescheidene“ Laune hatten. Das Volk murrte! Wir haben es hier mit einer der berühmten Murrgeschichten zu tun. Man war lange unterwegs, hat Hunger und Durst und ist mit der Gesamtsituation reichlich unzufrieden. Man war mit einem klaren Ziel aus der Sklaverei ausgezogen: Raus aus der Unterdrückung! Nun entpuppt sich, dass das Ziel in weite Ferne gerückt ist. Manche meinen, der Weg sei das Ziel. Und wer wohnt schon gern in der Wüste?

Und dann kommt eine Lüge! Nicht einfach eine falsche, geschönte Erinnerung, sondern eine beinhardt Lüge: In der Sklaverei saßen wir bei den Fleischtopfen und hatten Brot in Fülle zu essen. Mutti hatte nicht nur eine Aufgabe, ihr Leben hatte einen Sinn. Und es gab so einen schönen Zusammenhalt bei den Deutschen damals. Alles gelogen. Man macht sich gegenseitig das Leben ein wenig besser, indem man sich mit falschen Erinnerungen abpeist.

Ich finde das in dieser story so wunderbar plastisch. Die Israeliten ziehen aus Ägypten aus und durch die Wüste. Mose und Aaron vorne dran. Und Gott als Wolken- und Feuersäule weist den Weg. Und dann fangen die Ersten das Quengeln an und es wird unruhig. Mose hört das hinter sich, der Blick bleibt starr nach vorn gerichtet, aber das ein oder andere Augenrollen kann er sich nicht verkneifen. Irgendwann wandert ein Seitenblick zu Aaron, der nur hilflos mit den Schultern zuckt. Frustrationsschwanger atmet Mose aus.

Gott geht es nicht anders. Was also tun? Freilich, man könnte den Israeliten mit vernünftigen Argumenten kommen und sie daran erinnern, dass gar nicht alles so schön war in Ägypten. Freilich kann man jungen Frauen, und vor allem Männern, erklären und nachweisen, dass die Rollenbilder für alle Beteiligten ein fieser Knast waren. Und natürlich kann ich l'amour toujours mal kurz abdrehen und den grölen-

den Vollidioten erklären, dass Faschismus keine gute Idee ist; wieder: für alle Beteiligten.

Gott macht es besser. Gott macht ein Wunder. Das Wunder besteht allerdings nicht darin, dass hier Manna und Wachteln vom Himmel fallen und der Hunger gestillt wird, das Wunder besteht darin, dass der Schöpfer nicht einfach nur als Wegmarke am Himmel bleibt, sondern sich mit seiner Schöpfung auseinandersetzt. Dass er sein Volk am Leben erhält; immerzu. Das Wunder in der Wüste ist, dass die Menschen spüren können, dass Gott sie nicht verlassen hat, dass er immer bei ihnen ist und sie nicht einfach dem Tod übergibt. Das Wunder ist, dass die Vergangenheit vergangen ist.

Wir können freilich keine Wunder vollbringen. Was wir aber können, ist, gegen diese falschen Erinnerungen anzugehen. Wieder nicht mit irgendwelchen altklugen Belehrungen, sondern mit dem Geist der Gemeinschaft. Im Zweifel machen wir etwas zu essen. Wie viele Flüchtlingslager haben auf dem Dorfplatz einfach mal heimisches Kochen für alle, die Lust haben, angeboten? Das ist ein guter Start. Dann merkt man nämlich auch, was in dem ach so vermeintlich schönen „damals“ alles gefehlt hat. Eine selbstbestimmte Partnerin ist mir doch viel lieber als so eine Mutti und ein Partner, der sich fallen lassen kann, ist mir auch viel lieber als ein stoischer Vati. Ein kritischer Umgang mit unserer Gesellschaft, wo man Potenzial und Defizite sieht, ist mir viel lieber als ein Deutschland über alles. Und hinter alledem spüren wir, dass da immer noch eine Wolken- und Feuersäule uns vorangeht, die uns in ein zukünftiges Ziel führt. Gott hat uns nie verlassen und hält uns weiter am Leben. Amen.

*Stephan Mikusch
(Universität Erlangen)*

„Ist Gott für uns, wer kann wider uns sein?“

Liebe christliche Gemeinde! Liebe Brüder und Schwestern in Jesus Christus!

Hören Sie sich den heutigen Bibelvers aus den Losungen an. Der Text steht im Alten Testament, im Buch des Propheten Jesaja, Kapitel 44, Vers 26.

„Ich bin der Herr, der das Wort seines Knechts wahr macht und den Rat seiner Boten vollführt; der zu Jerusalem spricht: Du sollst bewohnt sein!, und zu den Städten Judas: Ihr sollt wieder aufgebaut werden!, und ihre Trümmer richte ich auf...“
(Jesaja 44,26)

Zu allen Zeiten waren und sind die Menschen beschäftigt mit der Frage, was die unbekannte Zukunft für sie bereithalten könnte und wer ihnen Orientierung geben kann.

Seit jeher gab und gibt es betrügerische Wahrsager und lügende Hellseher, die für gutes Geld so ziemlich alles erzählen, was der Kunde hören will.

Es gab und gibt immer noch auch Experten, die versuchen, aus den Zeichen abzuleiten, was wahrscheinlich passieren wird. Heute nennt man sie Zukunftsforscher.

Auch Jesus rät seinen Jüngern, auf die wichtigen Zeichen zu achten, damit sie durch sie Gott am Werk erblicken können. So lesen wir im Lukasevangelium:

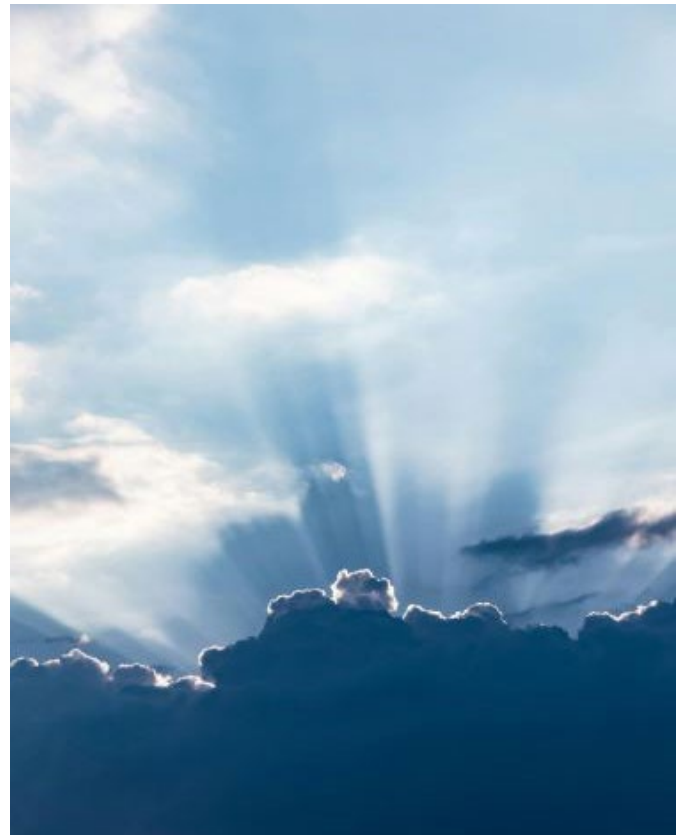
„Seht den Feigenbaum und alle Bäume an: wenn sie jetzt ausschlagen und ihr seht es, so wisst ihr selber, dass der Sommer schon nahe ist. So auch ihr: Wenn ihr seht, dass dies alles geschieht, so wisst, dass das Reich Gottes nahe ist.“
(Lk 21,29-31)

Zukunftsforscher nutzen ihr wissenschaftliches Fachwissen, um verschiedene Trends zu modellieren und Schlussfolgerungen über die zu erwartenden Entwicklungen zu ziehen, wobei viele Faktoren berücksichtigt werden.

In gewissem Sinne sind Meteorologen und Klimatologen auch eine Art Zukunftsforscher. Sie betrachten die Anzeichen des Wetters und versuchen, uns zu sagen, was wir in den nächsten Stunden, Tagen oder Wochen oder auf längere Sicht erwarten können

Ich erinnere mich, einmal ein interessantes Interview im Fernsehen gesehen zu haben, in dem ein Meteorologe zur Rede gestellt wurde, weil das Wetter sich nicht an die Vorhersage gehalten hatte.

Er schüttete Milch in einen Glasbecher und dann schwarzen Kaffee, nicht um ihn zu trinken und dann mit ruhiger Stimme zu argumentieren, sondern um die Kamera auf den Glasbecher zu richten und auf die Unvorhersehbarkeit der herumwirbelnden schwarzen und weißen Strömungen hinzuweisen; um zu ver-

Unplash, Pawel Czerwinski: Sonne und Wolken

anschaulichen, dass es trotz der Kenntnis so vieler bekannter Komponenten und Daten nicht einfach ist zu sagen, welche Strömung sich wann und wie verhält...

Ein damaliger Zukunftsforscher im Wien des 19. Jahrhunderts berechnete angesichts der rasanten Verbreitung von Omnibussen, dass, wenn die Zahl der Omnibusse in gleichem Maße zunehmen würde, wir in X Jahren in den Abgasen ersticken würden. Die Vorhersage hat sich natürlich nicht bewahrheitet, nicht weil die Berechnung falsch war, sondern weil die Entwicklung in eine andere Richtung ging.

Als wir an der theologischen Fakultät studierten, hörten wir von unserem kenntnisreichsten Professor, dass die fossilen Brennstoffe, Erdöl und Erdgas, in etwa 25 Jahren zu Ende gehen würden. Das war vor 40 Jahren, aber interessanterweise sagt man das auch heute noch...

Der Prophet unterscheidet sich vom Zukunftsforscher darin, dass er sich auf etwas anderes konzentriert.

Er achtet nicht auf sichtbare und messbare äußere Zeichen, sondern auf Gott.

Auf Gott, der sein Volk in Zeiten der Not nicht im Stich lässt, der seine rettende und erneuernde Kraft auch in scheinbar ausweglosen Situationen zeigen

kann.

Die Propheten orientieren sich an Gott, für den nichts unmöglich ist.

Jesus sagte in Bezug auf die Reichen, die nicht in das Reich Gottes kommen konnten:

„Was bei den Menschen unmöglich ist, das ist bei Gott möglich.“ (Lk 18,27)

Ich habe mich gefragt, was die Zukunftsforscher über die Aussichten des alttestamentlichen Israels in der Gefangenschaft in Ägypten, während der assyrischen Invasionen oder in Babylon gesagt hätten. Doch Gott befreite sein auserwähltes Volk aus dem Griff aller drei Mächte.

Was hätten die Zukunftsforscher wohl zu den Aussichten für die Sache Jesu gesagt, als er schließlich gekreuzigt wurde?

Was hätten sie gesagt, als fast alle Apostel von den Verfolgern getötet worden waren und der letzte im Exil auf einer abgelegenen kleinen Insel lebte?

Hätte es überhaupt Zukunftsforscher gegeben, die auch nur eine kleine Überlebenschance angesichts der unerbittlichen Christenverfolgungen gesehen hätten, die von den römischen Kaisern im Laufe der Jahrhunderte in immer neuen Wellen durchgeführt wurden? Ich glaube nicht.

Aber wir könnten auch über unsere Kirche spre-

chen.

Wie viele Chancen hätte man Luther nach Worms gegeben?

Und in Ungarn, als das Gesetz erlassen wurde, das die Verbrennung von Lutheranern androhte, oder während des Trauerjahrzehnts, als die Evangelischen ihrer Kirchen beraubt, konvertiert, verbannt oder auf die Galeeren geschickt wurden und das protestantische religiöse Leben verboten wurde?

Propheten rechnen nicht aufgrund der Umstände, sondern schauen auf Gott.

Die gute Nachricht ist, dass auch wir auf ihn schauen können, dass wir ihm vertrauen können.

Unser himmlischer Vater ist bei uns in den Schwierigkeiten und kümmert sich um uns.

Unser Herr lässt uns nicht im Stich, und für ihn ist nichts unmöglich.

Wir können auf ihn vertrauen, der in Christus für uns sogar das Hindernis überwunden hat, das uns von ihm trennte, die Sünde und den Tod.

Wie der Apostel Paulus schreibt:

„Was wollen wir nun hierzu sagen? Ist Gott für uns, wer kann wider uns sein?“ (Röm 8,31)

Amen.

Bischof János Szemerei

Wochenpredigt vom 3. Oktober 2024 in Ödenburg

(übersetzt von Mária Adámi, Assistentin des Bischofs)

Gott als „Liebhaber des Lebens“

Hiob 38,41: „Wer bereitet dem Raben die Speise, wenn seine Jungen zu Gott rufen und irrefliegen, weil sie nichts zu essen haben?“

1. Korinther 3,7: „So ist nun weder der etwas, der pflanzt, noch der begießt, sondern Gott, der das Gedeihen gibt.“

Liebe Schwestern und Brüder, eine Jugendliche fragte einmal: „Warum beten wir eigentlich nicht für die Tiere?“ Tiere spielen tatsächlich in Gottesdiensten und in Gebeten keine große und oft gar keine Rolle. Gottesdienste und Gebete sind sehr menschenzentriert.

Bei einem Gang durch die Bibel wird man allerdings feststellen können, dass sehr oft von Tieren die Rede ist und Gott auch sie im Blick hat. Das fängt schon auf den ersten Seiten der Bibel mit dem ersten Schöpfungsbericht an. Gott erschafft Tiere im Wasser und in der Luft und dann am sechsten Tage Landtiere zusammen mit dem Menschen. Man beachte: Es wird kein eigener Schöpfungstag für den Menschen reserviert, sondern zusammen mit den Landtieren wird er erschaffen. Tiere sind Mitgeschöpfe. Das, was Gott erschaffen hat und Tag für Tag neu schafft, ist ein Netzwerk des Lebens, voller Leben. Alle und alles ge-

Unplash, Marco Neri: Insekten

hört zusammen, und achtsam, sorgsam, empfindsam, möglichst wohltuend soll man mit dem umgehen, was Gott schafft und uns anvertraut. Dazu gehören auch die Tiere. Franz von Assisi sieht in allem, was Gott schafft, Mitgeschöpfe und nennt sie Schwestern und Brüder. Und Albert Schweitzer, vielen vor allem bekannt als Urwald-Arzt, berichtet in seinen Kindheits- und Jugend-Erinnerungen, dass ihn schon als Kind das Geschick von Tieren anrührte, und er sie in sein Gebet aufnahm. Er schreibt: „Ganz unfassbar erschien mir - dies war schon, ehe ich in die Schule ging -, dass ich in meinem Abendgebete nur für Menschen beten sollte. Darum, wenn meine Mutter mit mir gebetet und mir den Gutenachtkuss gegeben hatte, betete ich noch heimlich ein von mir selbst verfasstes Zusatzgebet für alle lebendigen Wesen. Es lautete: `Lieber Gott. Schütze und segne alles, was Odem hat, bewahre es vor allem Übel und lass es ruhig schlafen!‘“

Albert Schweitzer entwickelte eine Ethik, die unter der Überschrift „Ehrfurcht vor dem Leben“ bekannt ist. Es geht um Ehrfurcht vor allem Geschaffenen. Ein Satz darin bringt es auf den Punkt: „Ich bin Leben, das leben will, inmitten von Leben, das leben will.“²

Leben, nicht nur das der Menschen, soll möglichst heil, gut, schön werden, und jede und jeder kann dazu beitragen mit seinem Sprechen und seinem Handeln, Tag für Tag. Das ist unsere Aufgabe.

Gott kümmert sich um das Leben, und wir stellen ihm dazu die uns von ihm geschenkten Möglichkeiten, Gaben und Fähigkeiten zur Verfügung. In möglichst schöner Weise soll das Leben blühen. Im heutigen Lösungswort aus dem Hiob-Buch kommt beispielhaft zur Sprache, dass Gott eben auch das Leben von Tieren im Blick hat und sich um sie kümmert. Hier ist als Beispiel der Rabe genannt: **„Wer bereitet dem Raben die Speise, wenn seine Jungen zu Gott rufen und irrefliegen, weil sie nichts zu essen haben?“** (Hiob 38,41)

Nahrung zu finden und zu haben, bedeutet ganz grundlegend: Das Leben geht weiter. Das Leben kann weitergehen. So hat Gott seine Schöpfung eingerichtet und weise geordnet, auch wenn uns das eine oder andere dunkel und rätselhaft erscheint und wir es nicht verstehen.

Wir Menschen gehen manches Mal gedankenlos und unverantwortlich mit dem Leben um, rupfen ein Blümlein aus, schlagen ein Tierchen tot, um es einmal ganz elementar zu sagen. Dabei ist jedes Blümlein und jedes Tierchen ein Wunderwerk. Kein Mensch hat die Fähigkeit, ein solches zu erschaffen. Wir können Le-

ben töten, aber nicht erschaffen, nicht neu machen. Das ist der große Unterschied zu Gott: Der kann etwas schaffen und selbst durch den Tod hindurch etwas neu schaffen, neu machen. Er lässt Leben gedei-

Unplash, Jakayla-Toney: Libelle

hen; selbst durch den Tod hindurch steigert er es und gibt ihm neue Gestalt. In der Geschichte von Christus unterstreicht er das.

Der heutige Lehrtext aus dem 1. Korintherbrief steht in einem Zusammenhang, in dem Paulus davon spricht, dass er und andere Gottes Mitarbeiter sind, damit die Christus-Botschaft Kreise ziehen kann. Letztlich aber ist es Gott, der alles zum Gedeihen bringt. **„So ist nun weder der etwas, der pflanzt, noch der begießt, sondern Gott, der das Gedeihen gibt.“** (1. Kor. 3,7) Gott nimmt Worte und Taten von Menschen, um daraus etwas zu machen, um die göttliche Liebe, um das göttliche Leben in uns gedeihen, wachsen und blühen zu lassen. Er kümmert sich darum, dass Leben gedeiht, dass Leben heil und gut wird - jetzt schon auf unseren Wegen in dieser Welt und vollendet in der Dimension ewigen Lebens. Gott gibt leibliche und seelische Nahrung dem Leben zugute. Denn Gott ist „Freund“, Gott ist **„Liebhaber des Lebens“** (Weisheit 11,26). Er hat die ganze Schöpfung - Menschen, Tiere, Pflanzen, alle und alles - im Blick und fördert und steigert das Leben bis in die himmlische Vollendung hinein. Amen.

Volker Menke

Wochenpredigt vom 29. August 2024 in Ödenburg

1 A. Schweitzer, Aus meiner Kindheit und Jugendzeit (BsR 439), München 1996, S. 35.

2 S. Kursbuch Religion 2000 9/10, erarbeitet von H. Dierk, H. Hanisch, B. Hübener u.a., Stuttgart u. Frankfurt. a. M. 1999, S. 39.

Das Hohelied der Liebe

Liebe Gemeinde, wir kennen das doch, von der Liebe und über die Liebe lässt es sich gut reden, vor allem in der Kirche.

Warum ist es manchmal so schwer, sie im eigenen Leben zu erfahren?

Und wie steht es damit, wenn es darum geht, sie im Alltag zu leben?

Dabei ist es doch gerade jetzt so wichtig, in dieser - unserer - von Hass und Krieg bedrohten und auf so vielfache Weise verwundeten Welt von der Liebe zu sprechen. Bei allem, was Angst machen kann, brauchen die Menschen gerade jetzt doch die Hoffnung, dass es etwas gibt, dass sie weiterbringt, sie menschlicher macht.

Lassen Sie sich einladen, liebe Glaubensgeschwister, den empfohlenen Predigttext für heute, das sogenannte „**Hohelied der Liebe**“, zu hören. Vielleicht finden wir durch diese Worte eine Hoffnung, ja ein Rezept, für eine alltagstaugliche Liebe:

1. Korintherbrief des Apostels Paulus, 13. Kap. 1-7,13

Liebe Schwestern und Brüder!

Nun hat der Apostel Paulus seine ans Herz gehenden Worte ursprünglich nicht für Brautpaare geschrieben, wie wir vielleicht meinen. Denn an diesem besonderen Tag, wenn zwei Menschen einander das Jawort geben, werden sie oft dem Paar als Rüstzeug für ihr gemeinsames Leben mitgegeben.

Nein, Paulus hat sie an die Streithähne in der Gemeinde in Korinth geschrieben. Hier lebten sehr unterschiedliche Menschen: solche jüdischer Prägung und solche, die mit heidnischen Kulturen aufgewachsen waren, Reiche und Arme, freie Bürger und Sklaven, Männer und Frauen. Doch sie alle waren durch ihre christliche Taufe in der Liebe Gottes miteinander verbunden.

Sie rangen miteinander und glaubten zu wissen, was eine Lebensführung im Geiste Jesu Christi ausmacht. Und doch stritten nicht wenige Gemeindeglieder vor Gericht miteinander und fanden nichts dabei. Bei den Gottesdiensten fielen sie sich gegenseitig ins Wort und das Abendmahl wurde immer ausschweifender als Buffet mit viel Alkohol gefeiert. Hinzu

kamen persönliche Eitelkeiten und Rangstreitigkeiten.

Über viele Kapitel in seinen Briefen nimmt Paulus Stellung zu all dem. Er erklärt, argumentiert, ermahnt und schimpft. Aber in all seinen Ermahnungen stellt er doch immer diese Worte, die wir vorhin gehört haben, in den Mittelpunkt:

„Wenn ich mit Menschen- und mit Engelzun-

gen redete und hätte der Liebe nicht, so wäre ich ein tönendes Erz oder eine klingende Schelle.“ (1. Korinther 13,1) - **„Und wenn ich alle meine Habe den Armen gäbe ..., um mich zu rühmen, und hätte der Liebe nicht, so wäre mir's nichts nütze.“** (ebenda 13,3)

Man hört es diesen Worten nicht direkt an, dass sie sehr ernste Worte sind, die aufrütteln und die die Korinther damals nachdenklich machen sollten.

Genauso sollten sie auch uns, die wir uns gerne als moderne, aufgeklärte Menschen bezeichnen, zu denken geben.

Wir sollten uns also nicht so viel einbilden auf unser Wissen und Können, auf unser Aussehen, auf unseren sozialen Status oder unseren Besitz. Klar ausgedrückt, ohne den Glauben, dass wir Gottes Kinder sind, von ihm geliebt und angenommen, wären wir nichts.

Seine Liebe trägt uns durch die Zeiten. Dabei beauftragt er Menschen, die uns etwas lehren von der Kostbarkeit der Liebe: Eltern, Großeltern, Partner, Freunde. Sie haben uns beigebracht, der Liebe zu vertrauen.

Es sind Menschen, die uns gelehrt haben, zu lieblosen, statt zu schlagen; zu ermutigen, statt zu ängstigen. Sie haben Gefühle in uns hinein gepflanzt, so dass wir den Menschen um uns herum barmherzig begegnen können.

Unplash, Emmanuel Phaeton

Liebe Gemeinde!

Liebe erleben - das ist das Größte! In der Liebe bleiben - das ist unsere Sehnsucht. Nichts macht uns stärker, nichts macht unser Leben heller, nichts erfüllt uns mit mehr Freude.

Doch wir alle wissen, dass die Liebe gar nicht so einfach zu leben ist, ja dass sie mit uns Stürme und Krisen, dass sie Trauer und Angst und Krankheit überstehen muss.

Und wir haben es vielleicht auch schon erlebt,

dass sie manchmal nicht bleibt. Ja, dass dann nichts so weh tut und so verletzt, wie enttäuschte oder ver-ratene Liebe.

Gibt es einen Weg, in der Liebe zu bleiben?

Die Bibel antwortet: „JA“ und führt uns auf eine Spur. Die Spur führt zu Gott. Denn Gott und die Liebe sind untrennbar verbunden. Sie sind eins!

Gott ist die Liebe. Unser Predigttext ist einer der bewegendsten und wichtigsten Bibelstellen. Nur, dass wir diese Worte nicht so oft in sonntäglichen Gottesdiensten hören. Doch dieser Text ist ja nicht nur für Trauungen bestimmt, sondern für das christliche Leben allgemein. Für unseren Alltag!

Liebe Geschwister in Christus!

Wenn die Bibel von der Liebe redet, meint sie in der Regel nicht ein sentimentales Gefühl wie die Verliebtheit. In allen biblischen Geschichten, vom Ersten Buch Mose, wo von Gottes liebevoller Schöpfung der Welt berichtet wird, in den vielen Geschichten der Evangelien bis zu den Briefen der Apostel, immer ist von der Liebe und der Versöhnung die Rede. Nur wenn diese gottgefällige Liebe unser Leben prägt, wird es ein erfülltes sein!

„Wenn ihr wissen wollt, was das bedeutet“ so schreibt Paulus in seinem Brief weiter, **„dann schaut auf Jesus Christus. Er hat vorgelebt, was Liebe ist, bis zu seinem Tod am Kreuz und darüber hinaus...“** (1. Korinther)

Auf Golgatha finden wir diese Liebe, die alles erträgt, die alles verzeiht, die alles erduldet. Das ist für Paulus das Ausschlaggebende im Leben!

Liebe können wir nicht selbst schaffen, sondern Liebe können wir uns nur schenken lassen. Die Quelle der Liebe sprudelt aus Gott. Und durch seinen Sohn hat er sie uns geschenkt. Es begann mit dessen Geburt in Bethlehem und führte dahin, dass Jesus sich für unsere Sünden unschuldig ans Kreuz schlagen ließ. (Wir gehen ja bald in die Passionszeit und denken an den

Leidensweg Jesu, der am Karfreitag endete.)

Aber dann kamen der Ostermorgen und die Auferstehung!

Und das Letzte, das der Apostel im 1. Korintherbrief anspricht, ist die Hinwendung zu den Armen, zu unseren Mitmenschen, die uns brauchen und die uns Brüder und Schwestern sein möchten.

„Und wenn ich all mein Habe den Armen gäbe ... und hätte der Liebe nicht, so wär's mir nichts nütze.“ (ebenda 13,3)

Selbst die Hilfe für die Armen, hin bis zur Selbst-aufgabe, ist nicht hilfreich, wenn nicht Liebe, wahre Menschenliebe, dahinter steht.

Glaube, Hoffnung, Liebe:

Wie weit steht es denn bei uns damit?

Sind wir nicht auch manchmal kleingläubig, zweifelnd an Gott, zornig und ungeduldig?

Haben wir wirklich überall und immer grenzen-loses Vertrauen und unendliche Hoffnung?

Hält unsere Liebe wirklich alles aus? Die Wahrheit ist wohl: Unser Glaube, unsere Hoffnung, unsere Liebe stoßen schnell an Grenzen! Denn der Weg der Liebe ist kein sorgloser Spaziergang. Er macht Mühe. Aber Gott ist ja da!

Auch wenn wir uns noch so oft am Glauben, an der Hoffnung und an der Liebe versündigen: Gottes Liebe bleibt, sie hält uns aus, sie erträgt uns und vergibt uns.

In Mörbisch, meiner Heimatgemeinde, steht weit sichtbar in großen Buchstaben am Eingang unserer Begräbnishalle.

„Die Liebe hört niemals auf.“

Was wollen wir mehr?

Amen

Elfi Fiedler

*Predigt am 2. März 2025, dem Sonntag Estomihi
(dem letzten Sonntag vor der Passionszeit),
in Ödenburg*

„Also hat Gott die Welt geliebt, dass er seinen einzigsten Sohn gab ...“

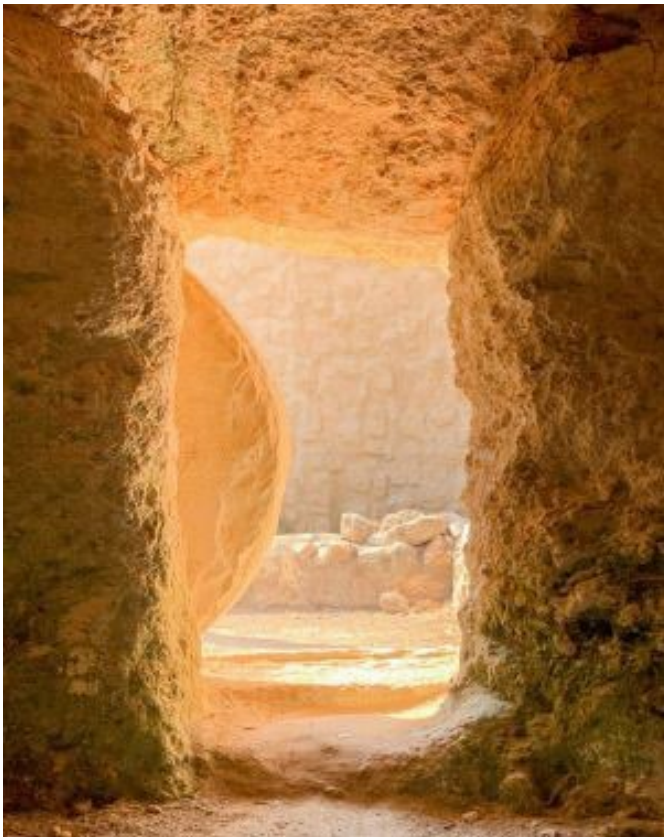
Als ich gebeten wurde, meine Gedanken über Ostern aufzuschreiben, fiel mir sofort der Spruch aus Johannes, Kapitel 3, Vers 16 ein und ließ mich nicht mehr los. „Also hat Gott die Welt geliebt, dass er seinen einzigen Sohn gab, auf dass alle, die an ihn glauben, nicht verloren werden, sondern das ewige Leben haben.“

Damals wie heute ist Unfrieden in der Welt. Man könnte glauben, Gott will mit dieser Welt nichts zu tun haben. Und dann kommt die Passionszeit, und wir erinnern uns, wie Jesus auf dem Weg nach Jerusalem

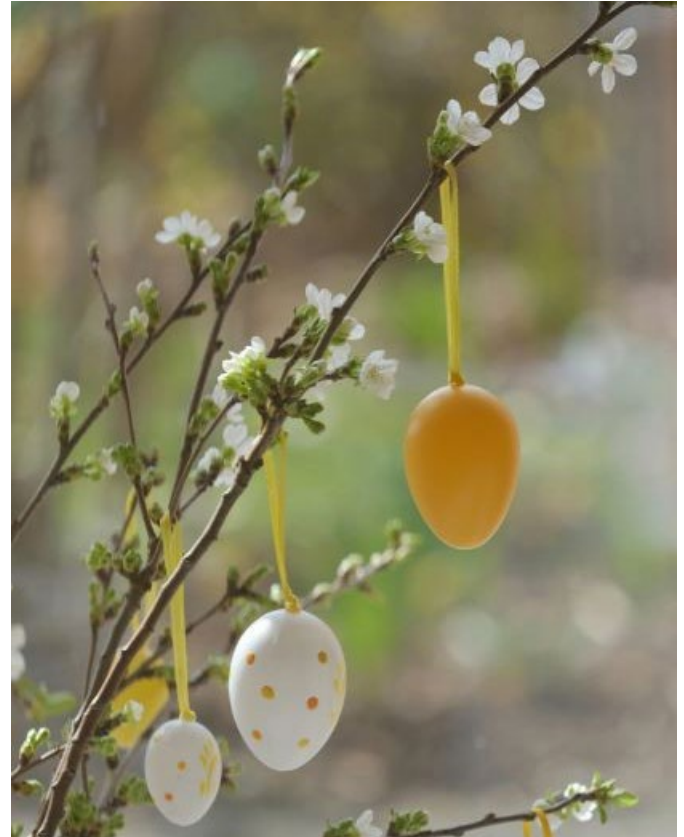
ist, und an seine Aussagen - den Jüngern gegenüber -, dass er seinem Tod entgegengeht. Die Jünger erkennen dies nicht, denn das kann ja nicht sein.

Am Palmsonntag jubeln Jesus die Leute noch zu und denken: ‚Nun kommt einer und befreit uns von der Herrschaft der Römer!‘ Aber Gottes Plan ist anders, und ein paar Tage später, am Karfreitag, rufen sie: ‚Kreuzige ihn!‘

Unvorstellbar, dass Gott so etwas zulassen kann. Und heute, in unserer Zeit?

Unplash, Pisit-Heng: Offene Grabhöhle

Unplash, Yves-Cedric Schulze: Osterzweig

Neid, Hass, Kriege und so weiter. Wie steht es da mit unserem Glauben? Und doch haben wir die Zusage Gottes: „Ich bin bei Euch alle Tage bis ans Ende der Welt.“ (Mt 28,20) Gott verlässt uns nicht! Entsprechend seiner Zusage, durch Jesus Christus, sind wir nicht verloren, sondern sollen das ewige Leben haben!

OSTERN! Jesus ist auferstanden! Er lebt! Und auch seine Zusage an uns „Ich lebe und Ihr sollt auch leben!“ (Joh 14,19). Und so jubeln wir zu Ostern und darüber hinaus: ‚Jesus lebt, mit ihm auch ich; Tod, wo sind nun deine Schrecken? Er, er lebt und wird auch mich - von den Toten auferwecken.‘ (EG, Nummer 115)

Wir haben die Zusage: Was auch immer in dieser Welt passiert, unser Glaube an Jesus - der uns durch seinen Tod und seine Auferstehung erlöst hat - ist größer als alle Schrecken in dieser Welt. Er trägt uns hindurch mit seiner Liebe, auch wenn wir am Verzagen sind.

Es ist Ostern geworden. Jesus lebt, und wir sind geborgen in der Hand Gottes durch die Auferstehung seines Sohnes, Jesus Christus!!

Ostern ist für mich: Hoffnung, Glaube und die Zusage der Liebe Gottes!

Ein gesegnetes Osterfest wünscht

Gertraud Winter

Auf dem Weg zur Konfirmation

Vor gut einem Jahr wurde die folgende Predigt in unserer Gemeinde gehalten. Auf eine ähnliche Situation, wie hier beschrieben, geht auch unsere Konfirmandengruppe zu.

Liebe Gemeinde, ich möchte euch von Loipersbach erzählen. Da sind zehn junge Menschen gerade furchtbar nervös. Sie bereiten sich gerade auf ihre Konfirmation vor: Am Sonntag ist die „Prüfung“...

Nein, nicht so ... mit diesem Heft („Sei getreu“), das lange Zeit unter Konfirmandinnen und Konfir-

manden Angst und Schrecken verbreitet hat, weil sie alle Fragen und Antworten dieses Heftes auswendig lernen mussten. Und dann gefragt wurden: vor der versammelten Gemeinde. Und wehe, eine/r wusste die Antwort nicht! Bis heute erzählen alte Menschen in Loipersbach von ihrer Konfirmationsprüfungsangst und davon, wie schlimm es für sie war, vor der Gemeinde bloßgestellt zu werden.

Nebenbei: Ich hätte die Prüfung vermutlich nicht bestanden. Und wenn ich mir das Heft und die Fragen

und Antworten anschau, dann ist es auch gut so. Ich schlage das Heft einmal willkürlich auf... Hier: Die Frage lautet: „Sind Notlügen erlaubt?“. Das wird natürlich verneint. Auf gar keinen Fall darf ein Mensch lügen! NUR: Ich habe es anders gelernt. Von Dietrich Bonhoeffer, der in schwerster Zeit der Verfolgung durch die Nazis geschrieben hat, dass es nicht nur erlaubt, sondern sogar geboten sein kann zu lügen, wenn ich dadurch andere Menschen rette oder vor Schaden bewahre.

Konfirmationsprüfung heute bedeutet in der Loipersbacher Gemeinde: Die Konfirmandinnen und Konfirmanden bereiten selbst einen Gottesdienst vor, den sie auch weitestgehend allein gestalten. Die Prüfungsgottesdienste in Loipersbach haben jedes Jahr ein anderes Thema. Heuer haben wir das Thema mit den Eltern der Konfis gesucht und gefunden. Die Eltern erzählten zu Beginn des Konfirmationsunterrichtes von ihren Eltern und Großeltern, - wie „Konfirmation“ damals war: was sie alles lernen mussten - natürlich auswendig - und wie oft sie in die Gottesdienste gehen mussten - natürlich an jedem Sonntag. Und zu den Andachten unter der Woche..... Damals war „Kirche“ noch richtig streng. Aber heute?

„Kirche“ heute? Wir kamen ins Gespräch: die Eltern mit ihren bald konfirmierten Kindern und mir. „Was ist „Kirche“ eigentlich?

Im Augsburgischen Bekenntnis heißt es: „Kirche“ ist die Gemeinschaft der Glaubenden.“ - „Glauben“ erfahre ich aber nicht dadurch, dass ich bestimmte Texte auswendig lerne oder Pflichten erfülle.

„Glauben“ erlebe ich unter anderem dort, wo Grenzen aufgehoben werden.

Das können Grenzen sein, die uns Menschen gesetzt sind. Die wir schmerzlich erfahren im Leben, wenn uns Krankheit oder der Tod begegnet. Grenzen, die aber zugleich unser Menschsein ausmachen und uns zeigen, dass wir aufeinander angewiesen sind in unserer Begrenztheit, um einander zuzusagen: „Nichts kann uns trennen von der Liebe Gottes.“ Wir alle tragen Menschen im Herzen, die „über die Grenze“ gegangen sind. Für sie möchte ich jetzt eine Kerze anzünden. Jesus Christus spricht: **„Ich bin das Licht der Welt. Wer mir nachfolgt, wird nicht wandeln in der Finsternis. Er wird das Licht des Lebens haben!“** (Joh 8,12) Ich denke in diesem Moment an Robert Kirchknopf aus Loipersbach und an Professor András Winkler. Wir sind eingeladen, einen Moment still zu werden. Und an die Menschen zu denken, die wir im Herzen tragen, um für sie zu beten. Grenzen, die der Glaube aufhebt, können ebenso von uns Menschen selbst gezogen sein: indem wir aneinander schuldig geworden sind, einander verletzt

haben oder ausgrenzen und im schlimmsten Fall einander entmenslichen. Wie ist es möglich, diese Grenzen im Glauben aufzuheben? Beim Nachdenken darüber hilft mir ein Gedanke des Propheten Jesaja: **„Siehe, das ist mein Knecht, den ich halte, und mein Auserwählter, an dem meine Seele Wohlgefallen hat. Ich habe ihm meinen Geist gegeben; er wird das Recht in die Welt bringen. Er wird nicht schreien noch rufen, und seine Stimme wird man nicht hören auf den Gassen. Das geknickte Rohr wird er nicht zerbrechen, und den glimmenden Docht wird er nicht auslöschten. In Treue trägt er das Recht hinaus.“** (Jesaja 42,1-3)

Den glimmenden Docht? Das geknickte Rohr? – Das sind Bilder, die wir uns vielleicht vorstellen können, aber sie gehören nicht mehr zu unserem Alltag. Jesaja aber spricht von Alltagsdingen und alltäglichem Glauben und dessen Kraft. Ich habe deshalb ein solches Alltagsding mitgebracht: die Lieblingskaffeefasse meiner Frau. Ohne Henkel. Also kaputt. Wertlos. Aber, wehe, mir würde einfallen, diese Tasse zu entsorgen.... Sie bedeutet meiner Frau sehr viel. Sie sieht in ihr nicht nur das „Äußere“, dass sie halt angeschlagen ist. Sie sieht viel mehr in ihr: Erinnerungen, die voll Leben und Emotionen sind.

Gott stellt das, was in unseren Augen kaputt, unvollkommen ist, unter seinen Schutz. Es ist ihm wertvoll. Es wird wertvoll, weil Gott dem, was in unseren Augen wertlos ist, Wert gibt. Wir, als Kirche, als Gemeinschaft von Glaubenden, sind gehalten, so sehen zu lernen, wie Gott uns sieht: nicht auf das Äußere zu achten, sondern das Innere in den Blick zu nehmen.

Wenn uns das gelingt, wenn wir also neu sehen lernen, einander neu sehen lernen, passiert etwas mit uns und durch uns.

Was dann passiert, das beschreibt Jesaja so (Jesaja 6,7):

„Ich, der HERR, habe dich gerufen ... und halte dich bei der Hand. Ich habe dich geschaffen und bestimmt ... zum Licht der Welt, dass du die Augen der Blinden öffnen sollst und die Gefangenen aus dem Gefängnis führen und, die da sitzen in der Finsternis, aus dem Kerker.“ (Jesaja 42,6-7)

Wenn wir neu sehen lernen - den Wert des Unvollkommenen, die Schönheit des Unvollendeten,

nicht nur das Äußere - und wenn wir in dieser Weise, mit dieser Sichtweise füreinander aufmerksam werden und lernen, einander im Herzen zu tragen und füreinander zu beten (in Österreich beginnen gerade die Maturaprüfungen), dann werden wir beschenkt:

1. mit einer Verheißung: „Ich habe dich gerufen“, sagt Gott. „Ich halte dich bei der Hand. Ich habe dich geschaffen ...“

2. mit einer Aufgabe: Licht zu sein (so sagt es auch Jesus!) und als Licht in der Welt den Blinden die Augen zu öffnen, die Gefangenen zu befreien und sie aus dem Dunklen ins Licht, in die Freiheit zu führen.

Dies geschieht hier, in dieser Gemeinschaft. Hier ist Kirche, hier findet unsere Seele Heimat. Es geschieht von Gott für uns. Und durch uns für ... all die Menschen, die wir in unser Herz hineinlassen.

Ob das die Konfis in Loipersbach gelernt haben? Ich weiß es nicht. Ich hoffe es aber.

Und: Wir können für sie beten. Und wir können sie erleben lassen, was Kirche ist.

Und der Friede Gottes, der höher ist als all unsere Vernunft, bewahre unsere Sinne und Herzen in Jesus Christus. Amen

Jakob Kruse

*Wochenpredigt vom 2. Mai 2024 in
Ödenburg/Sopron*

Engedjétek hozzám jönni...

Keresd meg a két kép közötti 8 különbséget!

Jézus feltámadása

A hét első napján pedig kora **hajnalban** elmentek a sírhoz, és magukkal vitték az elkészített **illatszereket**. A követ a **sírbolt** elől elhengerítve találták, és amikor bementek, nem találták az Úr **Jézus** testét. Amikor emiatt tanácstalanul álltak, íme, két férfi lépett melléjük **fénylő** ruhában. Az **asszonyok** megrémültek, és a földre szegeztek tekintetüket, de azok így szóltak hozzájuk: Miért **keresitek** a holtak között az **élőt**?

Nincsen itt, hanem **feltámadt**. Emlékezzetek vissza: megmondta nektek még **Galileában**, hogy az **Emberfiának** bűnös emberek kezébe kell adatnia és **megfeszíttetnie**, de a **harmadik** napon fel kell támadnia.

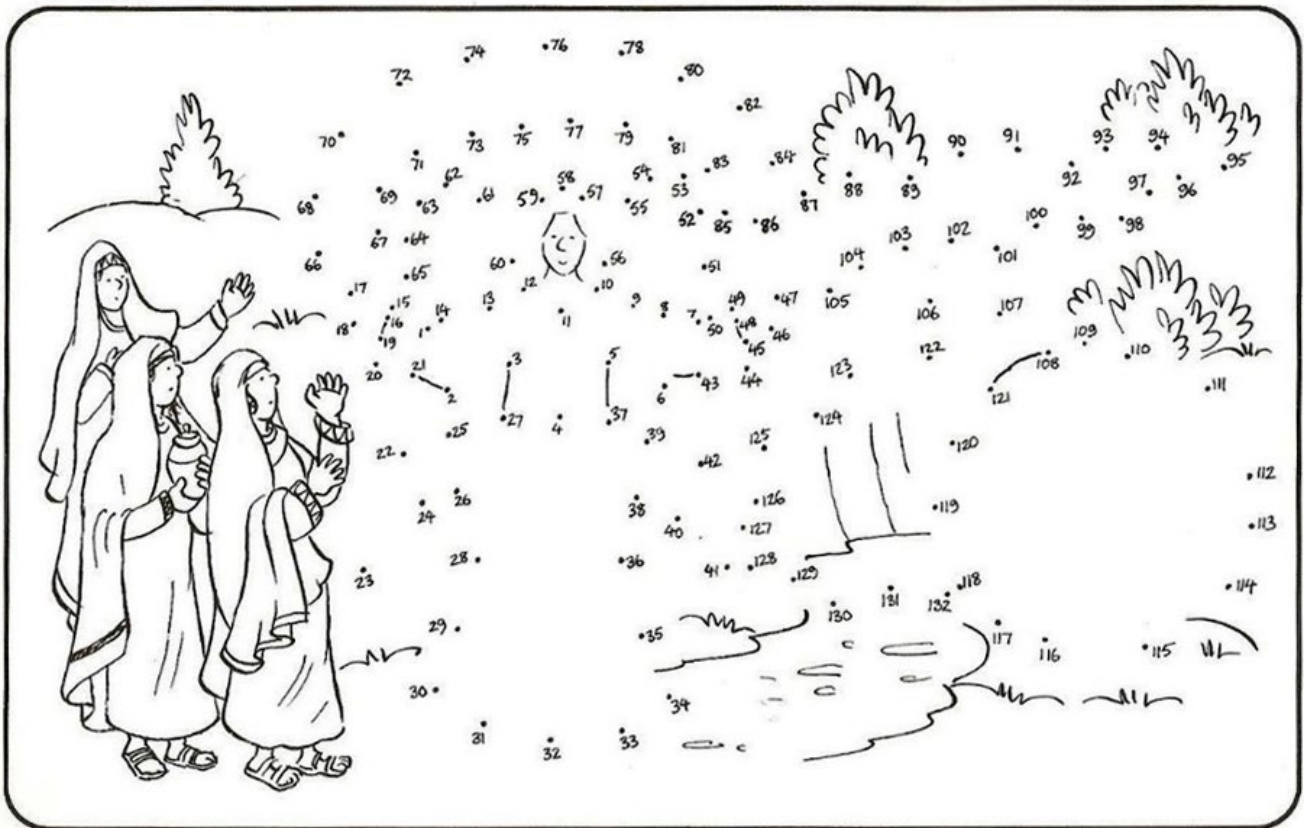
Ekkor visszaemlékeztek szavaira, és visszatérve a sírtól, hírül adták mindezt a **tizenegynek** és a többieknek. A magdalai **Mária**, Johanna, valamint a Jakab anyja, Mária és más, velük lévő asszonyok elmondták mindent az **apostoloknak**, de ők üres **fecsegésnek** tartották ezt a beszédet, és nem hittek nekik.

Péter azonban felkelt, **elfutott** a sírhoz, és amikor behajolt, csak a **lepedőket** látta ott. Erre elment, és **csodálkozott** magában a történeteken. (Lk 24,1-12)

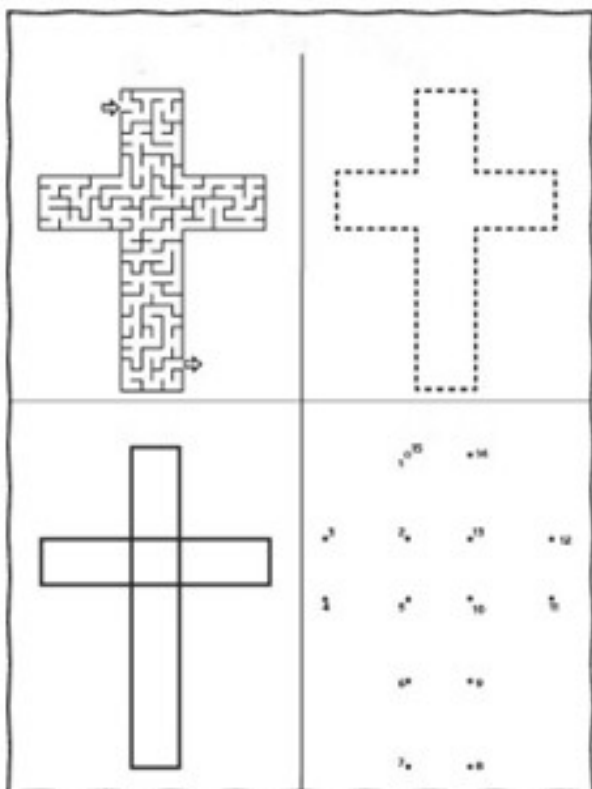
A szövegből kiemelt szavakat keresd meg a betűhálóban!

A W A T R N W K E J H A R U M R T P T U B C S T N
 L A M L D D S S E E T O E D F A Q I I S S K T N A
 Q P W B S A J I I N Q N T B D L X G L H E O I D B
 X W R J O L M N T R S R É C C Z R Z A R T Y G B Á
 A W U E J I Q Á Q L V É P L W A A Y E U I T Z J E
 C F T G Z R A H T H O R G F N X Z S F Z Z L X H L
 Y S F D S U Z É J L D B T E H N I L Y D E T C P I
 F A O B N F M F E T E X R L S T E Q F M N B T S L
 J J E D F I Z S B O B F T Í E C C S G X E L I J A
 G H N X Á O U U B X R E Z K S N E W Z L G J W Y G
 N G A S Q L Y E A Q K E Z P V M R F Q D Y H J W M
 J N B V T K K Q F E L T Á M A D Á S A S N N O X Y
 D W L R Z D V O R Z R H B X S G G N Q A E A L K Z
 G Q A I S K Y E Z P H R C F S Q O F B M K U A C P
 R P N F V K Z M E O J Q K J Z S V G P D Z N V L Y
 H H J I J S Á G Q L T P G P O Y Q H T O Á C Q U R
 X Q A C T R N Y J J R T C J N W O C A I Z G P U N
 M K H A I L E P E D Ő K E T Y U D W F R C P C R K
 Y X L A E K A N K O L O T S O P A R F K M D T U F
 M L T Ő L É V R V F W P A E K Q E U Q É U A S N E
 I W U U I A E J H A W S Q M Q B E D P M N X D Q B
 R I W K N B T Z V C N V M M M M F K T W Y Y V I E
 G R X M E G F E S Z Í T T E T N I E W L L A L I K
 E F T V R C G R T P J D F C I S F O J P P J I Ő E
 N I X W C E S T G W X N G Y K G X U Z K N E A D E

Kösd össze a pontokat!

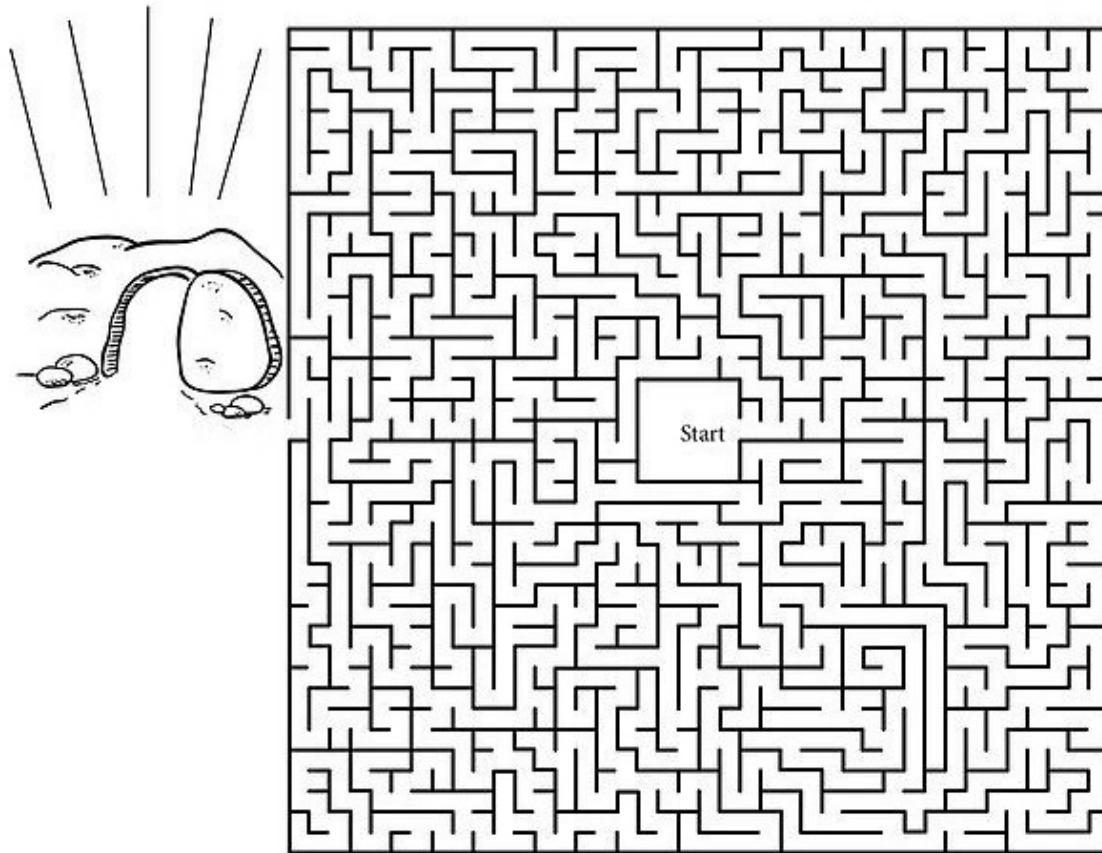
Vezesd át a labirintuson, kösd össze a vonalakat, színezd ki, majd kösd össze a pontokat!

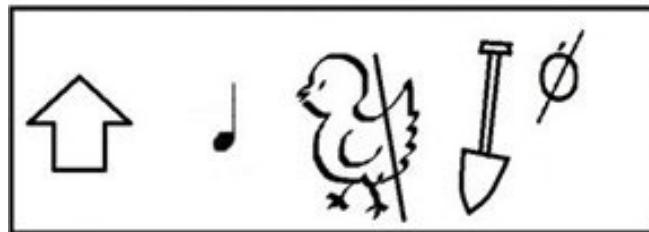
Színezd ki a képet!

Juss el a start mezőtől az üres sírig!

Fejtsd meg a képrejtvényt!

A Húsvéti ünnep oka.

Összeállította: Kovácsné Tóth Anna

Intézményeink életéből

Játékos gyógyítás az óvodában

A Betegek világnapja alkalmából a Szent Orsolya Óvoda Báránka csoportjában betegség, egészség védelme, orvosok munkája projekthet tartottak, melyen az Eötvös evangélikus középiskola 10. C osztályos tanulói is közreműködtek. Bemutatták az alapvető betegellátási és elsősegélynyújtási technikákat az óvodások számára. A kicsik megtanulhatták például az autóból való helyes kimentési technikát, a stabil oldalfektetés elvégzését, a szívhangok meghallgatását fonendoszkóppal, valamint a sérülések szakszerű kötözését és ellátását.

A különböző állomások feladatait csoportonként teljesítették az ovisok, ahol kipróbálhatták a megtanult technikákat.

Mózes Fanni tanuló így mesélt a projektnapi feladatáról: „Nekem az a lehetőség adódott, hogy bemutassam a sérülések helyes kötözési technikáját és ellátását. Amikor az én állomásomhoz érkeztek, egy plüss macin szemléltettem a fedő- és nyomókötés alkalmazását, valamint a szükséges eszközöket, például a mullpólyát, steril mull-lapot, fertőtlenítőt és ragt

paszt. Miután elmagyaráztam az eszközök jelentőségét és lépésről lépésre bemutattam a kötözést, az ovisok is kipróbálhatták, miközben egymásnak segítve bekötözték a plüss maci sérülését. Nagyon meglepett, milyen ügyesen végezték el a feladatot, és, hogy saját tapasztalataikat is belevitték a munkába. Ezután az egész csoport összeült, megbeszéltük az élményeinket, majd az óvónő egy bibliai történetet mesélt. Közös imádkoztunk a betegekért, mielőbbi gyógyulásukért, és egy közös reggelizzel zártuk ezt az élménytelit délelőttöt. Remélem, sok új dolgot tanul-

tak tőlünk, és a jövőben hasznosítani tudják ezeket az ismereteket. Bízom benne, hogy lesz még alkalmunk hasonló programokon részt venni.”

„Számomra ez a program egy hatalmas feltöltődés volt, rengeteget tanultam mind a gyermekektől, mind az óvónéniktől egyaránt. A csöppségek megmutatták, hogy mennyire fontos az egymásra való odafigyelés, a másik támogatása, a társak bevonása a játékokba és a pozitív játékos hozzáállás az élethez. Nagy öröm volt látni, mint egészségügyben tanulónak, hogy ennyire aktívan részt vettek a gyermekek minden komoly feladatban. Úgy gondolom, hogy az egészségre nevelés legjobb útja az, hogy minél fiatalabb korban kezdjük ennek megismertetését. Remélem lesz még lehetőségem további ilyen eseményeken részt venni és fejlődni általuk.” – mondta Kisdi Panni tanuló az óvodai program után.

A projekthét során a kicsik játékos formában ismerkedhettek meg az egészségvédelem és az elsősegélynyújtás alapjaival, miközben a középiskolás diákok is új tapasztalatokkal gazdagodtak. Az ilyen interaktív programok nemcsak a tudás átadásáról szólnak, hanem a közösségépítésről, az empátia fejlesztéséről és a jövő generációinak egészségtudatos szemléletformálásáról is.

Szeneczei László

Tervezett programok

Csoportjaink alkalmai

- **bibliaóra** minden szerdán 18 órakor a klubszobában
- **ifi-Jugendgruppe** minden pénteken 18 órakor az ifiteremben
- **nőslénykör** (férfi beszélgetőkör) május 12-én és június 2-án, hétfőn 20 órakor a klubszobában
- **imaóra** május 7-én, 21-én és június 4-én, szerdán 19 órakor a klubszobában
- **baba-mama kör** május 7-én, 21-én, június 4-én és 18-án, szerdán 10 órakor a klubszobában (bővebb információ: bmksopron@gmail.com)
- **gyerek-istentiszteleti teaház** május 11-én és június 15-én, vasárnap a gyerek-istentisztelet után a kisteremben
- **Fifi-kör** (fiatal ifi) május 10-én, szombaton 9.30-kor a klubszobában
- **bábcsoport** április 26-án, május 17-én és június 7-én, szombaton 10 órakor a klubszobában

Egyéb programok

Május 10-én, szombaton 17 órakor a Fóti Evangélikus Kántorképző Intézet Mandák Kórusa ad koncertet templomunkban, majd 11-én, vasárnap is énekelnek a 10 órakor kezdődő istentiszteleten.

Május 18-án, vasárnap erdei gyerek-istentiszteletet tartunk.

Május 18-án, vasárnap a 10 órakor kezdődő istentisztelet keretében konfirmációi jubileumot tartunk, hívjuk az 1965, 1975 és 2000 években konfirmáltakat.

Május 29-én, csütörtökön, mennybemenettel ünnepén 18 órakor a templomban lesz a magyar konfirmándusok vizsgája.

Június 7-én, szombaton 10 órakor „Kultúra és vásár – Sopronfest az evangélikusoknál” címmel színes program lesz gyülekezeti házunknál: kézműves és kirakodó vásár, a Hunyadi AMI zenei és képzőművészeti bemutatója, festőkuckó, belvárosi séta evangélikus emlékekhez.

Június 8-án, pünkösdvasárnap tartjuk a konfirmációt a 10 órakor kezdődő istentiszteleten.

EVANGÉLIKUS HITOKTATÁS

Május 20-áig nyilatkozhatnak az iskolás diákok szülei az iskolákban az erkölcs- és hittansoportok közötti váltásról. Például átjelentkezhetnek evangélikus hit- és erkölcsóra. Az evangélikus hitoktatásban részt vehetnek meg nem keresztelt vagy más felekezet templomában keresztelt diákok is, mindenkit szívesen látunk hittansoportjainkban!

További információ:

<https://hitoktatas.lutheran.hu/tajekoztato-gyik/index.html>

A SOPRONI EVANGÉLIKUS GYŰLEKEZETBEN

Őrizd meg a szívedet!

2025. JÚNIUS 30-JÚLIUS 4.

Táborzáró Istentisztelet:
július 6.

Korosztály: 1-8. évfolyam
Tábordíj: 20.000 forint

Jelentkezési határidő: június 22.
Kapcsolattartás: hittantabor.sopron@gmail.com

Jelentkezési felület:

Szívesen várunk!

Gyere velünk a Kapitáborba!

GYŰLEKEZETI IFJÚSÁGI TÁBOR

2025. július 9-12.
szerda-szombat

tábordíj:
20.000 forint

✓ **Korosztály: 12 éves kortól**

📍 **Rábca-kapi Evangélikus Ifjúsági Központ**

🌐 **Kapcsolattartás: hittantabor.sopron@gmail.com**

Jelentkezési felület:

ORSZÁGOS EVANGÉLIKUS NYÁRI TÁBOROK 2025

MEE Gyülekezeti és Missziói Osztály

Országos evangélikus családi tábor
📅 2025. 06. 23-30.
📍 Balatonszárszó
Országos evangélikus zenei tábor
📅 2025. 06. 29. - 07. 06.
📍 Kőszeg
👤 12-22 év
Országos evangélikus focitábor
📅 2025. 07. 14-18.
📍 Ósagárd
👤 10-15 év
Országos evangélikus ifjúsági tábor
📅 2025. 08. 01-06.
📍 Fonyód-Alsóbélatelep
👤 12-18 év

Jelentkezés itt: orszagostabor.lutheran.hu

Jelentkezési határidő: **2025. április 30.**

A programváltoztatás jogát fenntartjuk.

GYULMISZ.LUTHERAN.HU
GYULMISZ@LUTHERAN.HU

Istentiszteleti szolgálati beosztás

2025. húsvét – pünkösd

április 17., nagycsütörtök

- 9.30 gyerek-istentisztelet (széder):
Matus Klára Krisztina
- 17.00 német (úrvacsorás): Jakob Kruse
- 18.00 magyar (úrvacsorás): Dr. Tóth Károly

április 18., nagypéntek

- 8.00 magyar (úrvacsorás): Somogyvári Flóra
- 9.00 német: Gerda Haffer-Hochrainer
- 10.00 magyar (úrvacsorás): Somogyvári Flóra
- 18.00 magyar (passióolvasással és csatlakozó úrvacsorával): Dr. Tóth Károly

április 19., nagyszombat

- 15.00 magyar a temetőkápolnában: Dr. Tóth Károly

április 20., húsvétvasárnap

- 5.15 magyar (úrvacsorás): Somogyvári Flóra
- 8.00 magyar (úrvacsorás, áldozati gyűjtéssel):
Somogyvári Flóra
- 9.00 német (úrvacsorás, áldozati gyűjtéssel):
Koháry Ferenc
- 10.00 magyar (úrvacsorás, áldozati gyűjtéssel):
Somogyvári Flóra
- 15.00 Balf: (úrvacsorás): Somogyvári Flóra
- 16.15 Fertőszentmiklós (úrvacsorás):
Somogyvári Flóra

április 21., húsvéthétfő

- 8.00 magyar (úrvacsorás): Dr. Tóth Károly
 9.00 német: Dr. Volker Menke
 10.00 magyar (csatlakozó úrvacsorás):
 Dr. Tóth Károly

április 24.

- 17.00 Wochenpredigt: Dr. Volker Menke

április 27., húsvét utáni 1. (Quasi modo geniti)
vasárnap

- 8.00 magyar: Hegedűs Attila
 9.00 német: Dr. Volker Menke
 9.00 gyerek-istentisztelet: Óri Katalin
 10.00 magyar: Hegedűs Attila
 15.00 Balf: Hegedűs Attila

május 1.

- 17.00 Wochenpredigt: Dr. Volker Menke

május 4., húsvét utáni 2. (Misericordias Domini)
vasárnap

- 8.00 magyar (úrvacsorás): Somogyvári Flóra
 9.00 német: Dr. Volker Menke
 9.00 gyerek-istentisztelet: Dr. Tóth Károly
 10.00 magyar („Tízórai”, úrvacsorás):
 Somogyvári Flóra
 15.00 Balf: Somogyvári Flóra

május 11., húsvét utáni 3. (Jubilate) vasárnap

- 8.00 magyar: Somogyvári Flóra
 9.00 német: Dr. Robert Jonischkeit
 9.00 gyerek-istentisztelet: Somogyvári Flóra
 10.00 magyar (személyes igei áldással
 és kórusénekekkel): Somogyvári Flóra
 15.00 Balf: Somogyvári Flóra
 16.00 Fertőszentmiklós: Somogyvári Flóra

május 18., húsvét utáni 4. (Cantate) vasárnap

- 8.00 magyar: Dr. Tóth Károly
 9.00 német
 9.00 erdei gyerek-istentisztelet: Somogyvári Flóra
 10.00 magyar (úrvacsorás, konfirmációi
 jubileummal): Dr. Tóth Károly
 15.00 Balf (úrvacsorás): Dr. Tóth Károly

május 25., húsvét utáni 5. (Rogate) vasárnap

- 8.00 magyar (áldozati gyűjtéssel): Dr. Tóth Károly
 9.00 német (áldozati gyűjtéssel)
 9.00 gyerek-istentisztelet: Dr. Tóth Károly
 10.00 magyar (áldozati gyűjtéssel): Dr. Tóth Károly
 15.00 Balf: Dr. Tóth Károly
 16.00 Fertőszentmiklós: Dr. Tóth Károly

május 29., mennybemenetel ünnepe

- 17.00 német a templomban: Dr. Volker Menke
 18.00 magyar konfirmációi vizsga a
 nagyteremben: Somogyvári Flóra

június 1., húsvét utáni 6. (Exaudi) vasárnap

- 8.00 magyar (úrvacsorás): Dr. Tóth Károly
 9.00 német: Dr. Volker Menke
 9.00 gyerek-istentisztelet: Somogyvári Flóra
 10.00 magyar („Tízórai”, úrvacsorás):
 Dr. Tóth Károly
 15.00 Balf: Dr. Tóth Károly

június 5.

- 17.00 Wochenpredigt: Dr. Volker Menke

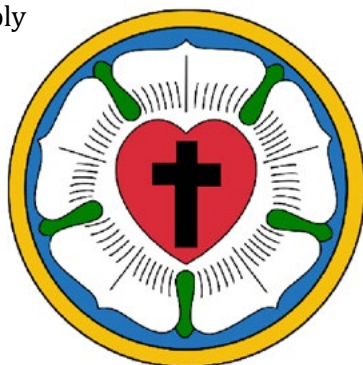
június 8., pünkösdvasárnap

- 8.00 magyar (úrvacsorás, áldozati gyűjtéssel):
 Dr. Tóth Károly
 10.00 kétnyelvű (konfirmáció, úrvacsorás, áldozati
 gyűjtéssel): Somogyvári Flóra és
 Dr. Volker Menke
 15.00 Balf (úrvacsorás): Dr. Simon Attila
 16.15 Fertőszentmiklós (úrvacsorás):
 Dr. Simon Attila

június 9., pünkösdhétfő

- 8.00 magyar (úrvacsorás): Somogyvári Flóra
 9.00 német: Dr. Volker Menke
 10.00 magyar (csatlakozó úrvacsorás):
 Somogyvári Flóra

Minden vasárnap
 és az egyházi ünnepek első napján
 15 órakor istentiszteletet tartunk
 a Fabricius szeretetotthon
 kápolnájában.

A 10 órakor kezdődő
 magyar nyelvű istentisztelet
 minden vasárnap
 csatlakozó úrvacsorás.

Christophoros

A Soproni Evangélikus Egyházközség újságja, nyomtatva 240 példányban. Várható következő megjelenés: 2025. pünkösd
 Felelős kiadó: Dr. Tóth Károly, 9400 Sopron, Színház utca 27. e-mail: sopron@lutheran.hu, web: <https://sopron.lutheran.hu>
 tel: 99/523-002 számlaszám: 11737083-20006895